

CRIMSON CIRCLEN MATERIAALEJA Esiintuleminen-sarja

SHOUD 8 – ADAMUS ST. GERMAIN, Geoffrey Hoppen kanavoimana

Esitetty Crimson Circlelle

6.4.2019

Energiaa välittäen suomentanut Pirjo Laine

www.crimsoncircle.com

Minä olen täysivaltaisen alueen Adamus.

Katsotte minua, kuin ette olisi koskaan ennen nähneet (vähän naureskelua). Kenties on jotain vähän erilaista.

Aah! Pari kommenttia ennen kuin pääsemme alkuun. Cauldre luuli, että yritin keskeyttää tuon toisen puheen (vähän naureskelua). En lainkaan. Olin vain niin innostunut tulemaan tänään sisään, koska meillä on paljon tehtävää, paljon käsiteltävää.

Tästä tulee monikerroksinen kanavointi, eli paljon tapahtuu. Ei puhuta ainoastaan sanoja, mutta paljon tapahtuu tässä viestissä. Teidän ehkä kannattaa palata kuuntelemaan, katsomaan se muutaman kerran. Teemme paljon asioita tällä hetkellä. Tavallaan sekoitamme niitä.

Toisinaan ihmismieli sanoo: "Mihin helvettiin Adamus on menossa tässä? Mistä hän oikein puhuu? Miten ihmeessä hän ei pysy yhdessä aiheessa?" Koska en aio pysyä yhdessä aiheessa enää – on *ja*.

Vedetäänpä kunnolla syvään henkeä tässä.

Toiseksi tuo elokuvan traileri jonka katselitte aiemmin, [The Time of the Sixth Sun](#), Tobias on tosiaankin tuossa elokuvassa. Hän on elokuvan kertoja, mutta kyse ei ole ainoastaan hänen kerronnastaan. Nimittäin hän teki tavallaan jotain salaista. Hän itse asiassa istutti elävän energiansa siihen, joo. Ja Cauldre saa näitä – miten niitä kutsutaan, noita hassuja asioita ihollanne (joku sanoo "on kananlihalla").

Kun tuo Tobiaksen kanavointi nauhoitettiin, voi, se oli paljon enemmän, kuin tavallaan vain hetkessä, ilman suunnittelua tai valmistelua. Se oli pelkkä pyyntö tuottajalta antaa viesti, eikä Cauldre koskaan ajatellut paljon sitä. Se oli vain pelkkä viesti. No, siitä tulee virta, joka kantaa tuota elokuvaa, joka kantaa kaikkia tuon elokuvan energioita, mutta se on myös hänen elävää energiaansa. Siis se ei ole pelkästään nauhoitettuja sanoja, se on todellisuudessa elävää energiaa. Se on tavallaan nerokasta häneltä. Hän on erittäin tietoinen siitä. Siis tavallaan, no, hän on tullut takaisin. Hän on tuossa elokuvassa, elossa ja voi hyvin, ja hän yhdistyy jokaiseen, joka katselee sen, yhdistyy kaikkiin niihin, jotka ovat nyt heräämässä. Hän katsoo heitä silmiin, kun he katsovat ruutua, ja sanoo: "Oletko valmis? Oletko valmis tähän?" Tavallaan mitä hän sanoi jokaiselle teistä. "Oletko valmis siihen, mitä tulee seuraavaksi?" Ja sitten hän ja monet muut opastavat, ja te olette myös yksi noista oppaista.

Katsokaa, mitä olette käyneet läpi näinä vuosina. Ei vain kymmenessä vuodessa, vain monissa elämissä. Katsokaa, mitä olette käyneet läpi ja miten olette valmistelleet tietä monille muille. Ja se on hyvin erilaista, kuin sen tyyppinen herääminen ja tuleminen Oivaltamiseen, mitä nykyiset ylönousseet mestarit ovat käyneet läpi. He tekivät sen melko lailla yksin. He tekivät sen ilman muiden toveruutta ja kumppanuutta. He tekivät sen kamppailemalla erittäin vaikeilla tavoilla. Mutta nyt se on valmis menemään seuraavalle tasolle, jolloin monia ihmisiä herää samaan aikaan.

Ja tietysti teidän matkanne, teidän koko tulemisenne Oivaltamiseen, on hyvin henkilökohtaista. Emme tee tätä kumbaja-ryhmänä. Ei ole mitään kaavaa. Ei voisi olla mitään kirjaa, joka laittaa kaiken tiettyyn järjestykseen. Ei voisi olla, koska kaikki ovat yksilöjä. On kuitenkin energioita, joiden kanssa voi olla ja jotka voivat syleillä niitä, jotka tulevat heräämiseen.

Siis Tobias on tavallaan eturivissä ja te aivan siinä hänen kanssaan, teidän energianne, teidän elävät energianne sidottuna tähän filmiin, ja todella pyydän jokaista teitä katsomaan tämän, koska se ... te tavallaan – sanotaan – aktivoitte, yhdistätte energianne, elävän energianne Tobiaksen rinnalla, syväälle tähän filmiin, jotta kaikki jotka katselevat sen, jotka käyvät läpi heräämistään, tuntevat sen. He eivät ole yksin. On toisia, jotka ovat menneet tätä tietä.

Se on todellakin vaikea ja työläs polku, koska kaikki käännetään ylösalaisin. Mutta kun he oivaltavat, että toiset ovat käyneet sen läpi ja selviytyneet, se vaikuttaa valtavasti.

Siis kun tulette Oivaltamiseenne, kun tulette tuolle viimeiselle loppusuoralle – tarkoitan, että se on jo siinä, mutta te vain oivallatte sen – leimatkaa energianne tähän filmiin ja toisiin samanlaisiin, joita tulee.

Toinen asia jonka haluan tietysti mainita tänään, on työryhmä elokuvasta Rude Awakening (= raju herääminen) – teidän heräämiseenne, teidän raju heräämiseenne. Sama asia, mutta eri tasolla. Teidän energianne menee siihen. Tiedättehän, että sanoin teidän olevan opettajia? Se ei merkitse välttämättä seisomista luokahuoneessa. Se voi olla filmissä. Se voi olla kirjassa, jonka kirjoitatte. Se voi olla missä tahansa. Tämä kaikki on toteutumassa tällä hetkellä. Atlantiksen unelma on itse asiassa täällä.

Ja minä tiedän – voi, minä tiedän – miten lopen uupuneita teistä tulee. Tiedän, miten joskus on vain pelkkää epäilyä, toivon menettämistä, intohimon menettämistä, kaikkea muuta. Mutta kun ilmestytte tästä esiin, voi, te laulatte suuressa ilossa oivaltaen: "Ei se ollut niin paha juttu! (Naurua) Se oli melko helppoa, mutta en tee sitä koskaan enää! En valitse sitä koskaan enää."

Rankasta puheen ollen, Ylösnousseiden mestareiden klubin valitusosaston perusteella (Adamus naureskelee) teillä oli ymmärtääkseni kova kuukausi, tämä viime kuukausi? (Joku sanoo "voi kyllä") Oikeasti kova kuukausi? Miksi luulette niin olleen? Miksi luulette sen olleen rankka? En tarvitse mikrofonia, huutakaa vain. Miksi luulette sen olleen niin rankka? (Yleisö huutaa "aspektit!!) Aspektikuukausi, joo. Enkä tiedä ... puhumme siitä täällä. Oli yksi iso ass-pekti, joka ... (yleisö sanoo "ohoi!") (suom. huom. "ass" merkitsee "perse") Yksi iso aspekti. En edes tiedä, tunnistatteko, mikä se oli. Menemme siihen tänään. Oli aspektikuukausi, koska, no, oli tavallaan aspektien viimeinen kutsu. Mutta oli eräs suuri aspekti. Se oli itse asiassa ns. keskellä huonetta. Se oli siinä kaiken aikaa. Se oli niin ilmiselvää, niin iso ja niin tuttu, että te ette luultavasti edes tunnistaneet sitä. Ette luultavasti tunnistaneet sitä. Puhumme siitä tänään.

Kova kuukausi, tosiaankin, mutta a) pyysitte sitä ja b) ansaitsette sen (naurua). Te ansaitsette! (Adamus naureskelee) Jotkut teistä netissä tekevät tuota (keskisormi ylhäällä) minulle ruudulla. En tiedä, mitä se merkitsee. Kyllä, te ansaitsitte. Pyysitte sitä, ja puhumme tänään siitä, miten pyysitte sitä. Tarkoitan, että te ette istuneet alas paperin kanssa ja sanoneet: "Tehkää tästä kuukaudesta todella rankka", mutta teitte muita asioita, jotka tekivät siitä rankan kuukauden. Ja te ansaitsette sen. Tarkoitan, että te oikeasti ansaitsette sen (Adamus naureskelee), koska se on kuin iso puhdistus, iso – Cauldre antaa minulle kuvan tässä – "putken rassaaja", hän sanoo. Joo – rrrrrrrrr! – se menee putkien läpi ja siivoaa ne.

Siis te ansaitsitte sen! Te ansaitsitte päästä eroon kaikesta tuosta kerääntyneestä tahmasta ja paskasta ja rasvasta ja saastasta ja pinttyneestä liasta, jota oli noissa putkissa. Olette yrittäneet todella kovasti päästä eroon siitä, ja kerron teille nyt, että te ette pysty siihen yksin. Hmm, menemme siihen tänään.

Mutta ennen kuin menemme yhtään pidemmälle, vedetäänpä kunnolla syvään henkeä. Olen hyvin ilahtunut ollessani täällä. Olen hyvin ilahtunut.

Nimittäin oli kohta, jolloin luulin – yhdessä kohtaa sanoin – että olisi vain viisi ihmistä, jotka tekisivät sen, viisi shaumbraa, ja liioittelin vähän. Luulin, että olisi kahdeksan (naurua). Mutta olen hyvin ilahtunut. Tarkoitin, että meillä on tuhansia ja tuhansia ja tuhansia ympäri maailmaa, jotka ovat ... no, itse asiassa Cauldre muistuttaa minulle, että hän kirjoitti juuri artikkelin siitä. Oivaltaminen on selviö. Se on selviö. Se ei ole kysymys. Jotkut edelleen kyseenalaistavat sen, mutta muistutan teille: se on selviö. Teidän ei tarvitse tehdä yhtään asiaa. Kyse on nyt siitä, että kun jäätte kehoon tälle planeetalle, miten aiotte käsitellä energian? Se on tuo kysymys.

Shaumbra-viisautta

Ennen kuin kuitenkaan menemme yhtään pidemmälle, otetaanpa vähän shaumbra-viisautta. Rakastan kuulla teidän viisauttanne, kyllä. Siis, Linda, mikrofoniin. Minulla on tänään kaksi kysymystä.

Ensinnäkin, puhuimme viime kuussa arvokkuudesta, ja se osui todella hermoon monilla teistä. Mitä tapahtui arvokkuudelle, sielun arvokkuudelle, teidän arvokkuudellenne enkeliolentona? Myös sanoessani teille, että olitte ns. johtaja henkisessä enkeliperheessänne kauan sitten. Olit suuri johtaja tuossa perheessä. Sinä ja sinä ja sinä ja sinä – voi, meillä ei ole tarpeeksi aikaa käydä läpi kaikkia – te *kaikki*, te kaikki (kameralle) olitte – sille ei ole hyvää ihmissanaa – mutta olitte johtaja henkiperheessänne.

Tulitte tälle planeetalle, Maahan, oppimaan paljon juttuja, mutta tulitte tähän paikkaan, ja missä tuo arvokkuus on nyt? Kerron teille, että olitte johtaja, ja te sanotte: "Joo. Sinulla on varmaan väärä tapaus tässä. Ei, ei. Kuka, *minäkö*? Sadattuhannet enkeliolennot muka katsoivat *minuun*?!". Se on kuin: joo, sinua. Sinua. Tarkoitin, *sinua*, sinua (kameralle). Sinä olit johtaja. Mutta missä on tuo arvokkuus? Missä on arvokkuus? Oletko koskaan miettinyt sitä viime kokoontumisemme jälkeen (jollekin yleisössä)? En yritä kiusata sinua, mutta varmastikin kiusaan! (Naurua) Mitä tapahtui tuolle arvokkuudelle?

– Kysymys 1

Siis ensimmäinen kysymys tänään on: missä on suurinta arvokkuuden menettämistä? Mitä se on ihmispersoonassanne, mitä sanoisitte suurimmaksi arvokkuuden menettämiseksi? Suurinta arvokkuuden menettämistä. Linda – ai, sinulla on jo vastaaja. Suurinta arvokkuuden menettämistä.

DAVID: Puute ... Itseeni luottamattomuus, itseni epäileminen.

ADAMUS: Mihin se osuu elämässäsi? Lompakkoon?

DAVID: Ei, vaan vatsaan.

ADAMUS: Vatsaan, okei. Se on hyvä vastaus. Arvokkuudenpuutetta. Tarkoitin, että jessus! Mitä itseään kunnioittava enkeli olisi koskaan tehnyt suolistolla, joka on kiinni pepussa, joka tekee kaikenlaisia ... Tarkoitin, että se on vain: "Mitä?!" Joo, arvokkuuden menettäminen.

DAVID: Tosi pahasti.

ADAMUS: Tosi pahasti. Ja sinä yrität olla vähän ylpeä. Yrität vähän hymyillä. Yrität todella yhdistyä "minä olen" -olemuksen, ja se on kuin: "Joo, mutta vatsaani vääntää tällä hetkellä, ja luoja tietää, mitä tapahtuu sen tuloksena, joten."

DAVID: Aivan.

ADAMUS: Joo, arvokkuuden menettäminen. Joo. Vaikuttaako se sinuun? Voitko tuntea sen?

DAVID: No, se todellakin *vaikutti* minuun.

ADAMUS: Ai, se vaikutti, okei.

DAVID: Tarkoitan, tosi pahasti.

ADAMUS: Tosi pahasti.

DAVID: Ja itse asiassa päädyin – valitsin mennä sairaalaan tekemään tuon putkien rassaamisen.

ADAMUS: Ai jaa! (Adamus naureskelee)

DAVID: Joo.

ADAMUS: Mielenkiintoista.

DAVID: Ja se oli tietoinen valinta, jonka tein.

ADAMUS: Ja makaat siinä pöydällä sanoen: "Missä on arvokkuus?", kun kuolaat päällesi.

DAVID: Joo.

ADAMUS: Tai muita ...

DAVID: Muita asioita.

ADAMUS: Muita asioita, joo, joo, joo.

DAVID: Siis se oli ...

ADAMUS: Joo, tämä on perheohjelma, joten.

DAVID: Ymmärrän (vähän naureskelua).

ADAMUS: Ja miten silloin voit mitenkään kuvitella, että olet enkeliolento, eikä tämä keho ole edes sinut. Mitä siinä on tekeillä? Joo, okei, hyvä. Hyvä alkua. Arvokkuuden menettäminen. Mihin muualle se osuu? Mihin muihin elämäni osiin? Arvokkuuden menettäminen.

Ai, kiitit juuri Lindaa mikrofonia. Se oli niin suloista.

CLAUDIA: Joo, kiitos. Sydämeeni.

ADAMUS: Sydämeesi. Mikä sydämessäsi on?

CLAUDIA: Päätin jättää aviomieheni kauan sitten, ja minun täytyi lähteä maasta ja tehdä kovasti työtä saadakseni arvokkuuteni takaisin.

ADAMUS: Joo, joo. Ja miten se iski sydämeesi?

CLAUDIA: Supistuminen.

ADAMUS: Onko sydämeesi vaikutettu fyysisesti?

CLAUDIA: Onneksi ei.

ADAMUS: Ai, hyvä.

CLAUDIA: Paljon ahdistusta kuitenkin.

ADAMUS: Paljon ahdistusta. Ja kun sitä ajatellaan kirjaimellisesti, sydäntä. Se nimittäin – pum, pum – pumppaa verta, ja olet riippuvainen tuosta jutusta, joka voisi lakata toimimasta koska tahansa. Ja olet riippuvainen siitä. Olet enkeli. Miksi sinun pitäisi luottaa sydämeesi, joka voi yhtäkkiä – ooh! – tuosta vain. Ei, se ei tee sitä.

CLAUDIA: Ei. Ei!

ADAMUS: Ei, ei, ei, ei, ei. Ei. Mutta hassu asia on, että kun sanon sen, sinä tavallaan sanot: "Ei, ei, ei. En salli sen tapahtua." Ajattelet tiesi sen läpi. Ajatteleminen ei tee yhtään mitään. Sydän ei reagoi mieleen. Se ei reagoi.

CLAUDIA: Okei.

ADAMUS: Joo. Hyvä, kiitos. Siis meillä on suolisto ja sydän. Mitä muuta valitsemme? Arvokkuuden menettäminen.

ANDY: Työpaikka!

ADAMUS: Työpaikka, kyllä!

ANDY: Joo, minun täytyy tehdä työtä saadakseni ...

ADAMUS: Miksi?

ANDY: ... rahaa, jotta voin maksaa lainanlyhennyksiä ja veroja. Se on paljon paskaa.

ADAMUS: Se on paljon paskaa (vähän naurua). Onko sinulla työpaikka?

ANDY: Joo.

ADAMUS: Joo. Maksetaanko sinulle hyvin?

ANDY: No, teen työtä itselleni.

ADAMUS: Ai, hyvä (naurua).

ANDY: Joo, itse asiassa maksan itselleni melko hyvin!

ADAMUS: Maksat itsellesi melko ...

ANDY: Joo.

ADAMUS: Pidätkö siitä, mitä teet?

ANDY: Olen pitänyt. Nimittäin olen tehnyt sitä 34 vuotta, mutta aion jäädä eläkkeelle tänä vuonna. Olen saanut tarpeekseni.

ADAMUS: Joo. Mitä aiot tehdä, kun jäät eläkkeelle?

ANDY: Taidan ostaa kalastusluvan (vähän naurua).

ADAMUS: Se on iso juttu. Se oli minunkin luetteloni kärjessä (lisää naurua). Joo, joo.

ANDY: Haluan vain ...

ADAMUS: Joo. Älä mene kuitenkaan täysin pihalle (naurua). Tarkoitan, että älä tee sitä liikaa! Tarkoitan, että on äärimmäisyyksiä. Aiot ostaa kalastusluvan. Aiotko mennä kalastamaan?

ANDY: Odotan innolla, että saan viettää enemmän aikaa ulkona.

ADAMUS: Ulkona.

ANDY: Joo.

ADAMUS: Okei, hyvä. Joo, arvokkuuden menettäminen. Sinä teet töitä itsellesi, joten siinä on tietty määrä arvokkuutta. Voit ansaita niin paljon rahaa, kuin haluat, teoriassa.

ANDY: Kyllä.

ADAMUS: Joo. Minkälaista työtä teet itsekseesi?

ANDY: Elektroniikkaa. Suunnittelen elektroniikkaprototyyppejä.

ADAMUS: Ai jaa. Joo, hyvä. Ja onko sitä kohtaan intohimoa?

ANDY: Oli.

ADAMUS: Joo. Mitä tapahtui?

ANDY: Olen kadottamassa sen.

ADAMUS: Miksi?

ANDY: Olen palamassa loppuun.

ADAMUS: Joo. Mikä siinä alun perin viehätti, kun aloit tehdä sitä?

ANDY: Tuntematon.

ADAMUS: Tuntematon.

ANDY: Koska katsoessaan johtoja sanoo: "Miten signaali voi kulkea siinä?"

ADAMUS: Ai! Joo, minä ajattelen sitä joka yö! (Naurua) Joo. "Miten se tapahtuu?! Voi!" Tiedätkö, mitä sanon sitten itselleni? "En välitä hittoakaan! Se tapahtuu. Sillä on vain merkitystä." Joo, se viehätti mieltäsi. Mieli piti siitä todella. Se piti mielen kiireisenä. Haluaisin yleistää ja sanoa, että on arvokkuuden menettämistä siinä tavassa, jolla mieli toimii – tarve pitää se kiireisenä.

ANDY: Tarve pitää se ...

ADAMUS: Ei, vaan oikeasti. Mieli on oikeasti – en halua paljastaa vastauksia – tyyliä siinä tavassa, miten se ymmärtää asioita, ja sen täytyy sanoa: "Okei, elektroneja liikkuu johdon läpi

tietyllä vauhdilla." Sillä ei ole merkitystä, koska tiedätkö, mitä se vain on? Kaikki se on vain *energiavirtaa!*

ANDY: Energiaa!

ADAMUS: Siinä kaikki. Siinä kaikki. Okei, kenties haluatte tietää, miten se tekee sen, mutta virhepäätelmänä tässä on – insinöörin ymmärryksessä, miten sähkö liikkuu johdon läpi ja kaikessa siinä muussa – että se on vain yksi noin 8.000 tavasta, jolla se oikeasti tapahtuu. Mutta sitten lukitutte siihen ja sanotte: "Voi, tämä on täsmällistä tiedettä siitä, miten se toimii." Ei ole. Se on yksi monista, monista, monista asioista. Siis mieli sanoo: "Voi, nyt ymmärrän, miten tämä toimii, ja siksi ennemmin tai myöhemmin ymmärrän, miten todellisuus toimii." Ei lainkaan.

ANDY: Joo, minä sain sen selville.

ADAMUS: Joo, siis mene kalastamaan (lisää naureskelua).

ANDY: Joo.

ADAMUS: Jessus. Hyvä, kiitos. Pari lisää. Suurin arvokkuudenpuutealue ihmisenä. Arvokkuudenpuute.

ELIZABETH: Hei.

ADAMUS: Hei.

ELIZABETH: Olen viime aikoina ajatellut, mitä sanoit siitä, että "minä olen" antaa anteeksi meille.

ADAMUS: Joo, joo.

ELIZABETH: Että emme voi antaa anteeksi itsellemme.

ADAMUS: Ei, ei. Ette voi.

ELIZABETH: Vaikka olemme työstäneet sitä ...

ADAMUS: Aion pysäyttää tässä kohtaa, jos sinua ei haittaa.

ELIZABETH: Kyllä, herra. Tietysti.

ADAMUS: Minun täytyy alleviivata ja korostaa sitä, ja jotkut teistä haluavat väitellä kanssani siitä, mutta minä voitan, koska se on nähty jo. Ihminen sanoo ensinnäkin: "Voi, ei ole mitään anteeksiannettavaa." (Adamus naureskelee) Ette ole vielä vain oivaltaneet sitä! Toiseksi ihminen sanoo: "No, annan anteeksi itselleni." Ette voi. Ette voi. Sitä on yritetty. Monet, monet ovat yrittäneet sitä. Päädytte hyvin pimeälle umpikujatielle, koska ihminen ei usko sitä. Tarkoitin, että olette täällä arvottomana. Mitä? Uskotteko oikeasti, että annatte anteeksi itsellenne? Ei, ette usko. Ja pahinta on, että te ette edes tiedä, mitä annatte itsellenne anteeksi.

ELIZABETH: Juuri niin.

ADAMUS: On jotain isoja asioita. Niinpä keskeytin. Anna mennä nyt.

ELIZABETH: Ei, vaan se oli oikeasti asian ydin. Olen päässyt siihen kohtaan, vietettyäni *vuosia* tarkastellen ja määrittäen, että minun pitäisi antaa itselleni anteeksi a, b tai c.

ADAMUS: Et voi.

ELIZABETH: En voi tehdä sitä, tajusin sen, joten olen pyytännyt (he naureskelevat) "minä olen" - olemusta antamaan anteeksi minulle.

ADAMUS: Joo.

ELIZABETH: Ja se on mielenkiintoista, koska en ole yksityiskohtainen. Joskus en tiedä, mutta saan näitä tunteita, näitä aspekteja tulee esiin, ja tunnen itseni vähemmäksi kuin se kokonaisuus, kuka olen. Se on ainoa tapa, miten voin kuvata sitä.

ADAMUS: Joo, joo, joo.

ELIZABETH: Sitten minulla on hetki, jolloin sanon: "Luoja tähden! Et ole noin pieni."

ADAMUS: Aivan.

ELIZABETH: "Tule takaisin. Täyty itsestäsi."

ADAMUS: Joo.

ELIZABETH: Tiedätkö?

ADAMUS: Rakastan näitä sisäisiä taisteluita itsensä kanssa.

ELIZABETH: Kyllä! Kyllä!

ADAMUS: Ai! Nimittäin tulet oivaltamaan, miten paljon olet haaskannut elämästäsi sisäisiin taisteluihin, etkä sinä voita. Et koskaan voita. Ja myös korjaan sen, mitä sanoit: "minä olen" - olemuksen ei tarvitse antaa sinulle anteeksi mitään.

ELIZABETH: Okei.

ADAMUS: Se ei välitä hittoakaan. Olet täällä sen kokemuksellisenä osana. Se ei välitä! Se ei oikeasti välitä. Voit tehdä mitä tahansa.

ELIZABETH: Mutta sinä todella sanoit ...

ADAMUS: Ei, en sanonut.

ELIZABETH: Okei (nauraa). Olitko sinä siellä (vieruskaverilleen)?

ADAMUS: Voi ei, en sanonut!

ELIZABETH: Muistatko sinä?

ADAMUS: Voi, en. Voi, en. Voi, en. Olen erittäin tarkkana sanoissa shaumbrojen kanssa. Nimittäin shaumbroilla on hassu tapa vääristellä kaikkea.

ELIZABETH: Ei, vaan ajattelin, että se oli hyvin kristillistä ja menttiin ajassa taaksepäin, mutta yritin ... (he naureskelevat). Ei, vaan jonkin pyytäminen itsensä ulkopuolella antamaan anteeksi. Siis "minä olen", ajattelen "minä olen" -olemusta, mestari-itseä. Minä ...

ADAMUS: Huudan keittiöön.

ELIZABETH: Auttakaa minua, kiitos.

ADAMUS: Voisinko saada jonkinlaisen tarjottimen keittiöstä?

ELIZABETH: Viiniä.

ADAMUS: Tarjoilutarjottimen.

ELIZABETH: Ai.

ADAMUS: Vain korostaakseni asiaa.

ELIZABETH: Ai, oikeasti?

ADAMUS: Joo, joo. Joo. Ja voitte laittaa myös muutaman herkun sille ollessanne siellä.

ELIZABETH: Ei voi antaa anteeksi itselleen.

ADAMUS: Ei, ei voi.

ELIZABETH: Se ei ole mahdollista.

ADAMUS: Ei, ei voi.

ELIZABETH: Siksi ...

ADAMUS: Voi teeskennellä sen. Voi leikkiä tuota peliä. Voi teeskennellä antavansa anteeksi itselleen. Se ei toimi. Ja jotkut teistä siellä (netissä) sanovat: "No, olen tehnyt anteeksiantoa itselleni." Häh – hyvää onnea vaan sen kanssa. Löydätte itsenne omasta reiästänne, omasta kuopastanne. Ette pääse siitä ulos. Ei vain voi antaa anteeksi.

ELIZABETH: Siksi se on vain aspektien integrointia. Oliko se sinun ratkaisusi? Olen yr- ... (Adamus vääntelelee naamaansa) Sinä sanoit, Adamus! Kuulin sen! (Naurua) Osoittakaa häntä! Pilkatkaa häntä!

ADAMUS: Nimittäin mukava asia tässä päivässä ja ajassa on, että kaikki nauhoitetaan (lisää naureskelua). Ja joku voi sanoa: "Adamus, sinä sanoit ...", ja vastaan takaisin: "Mutta sinä olit harhainen, ja se nauhoitettiin." En koskaan sanonut niin. Odotan rekvisiittaani tässä, ennen kuin kerron pointtini. Siellä takana on vähän hidasta tänään. Luulen, että he ... (Adamus teeskentelee juovansa) vähän juhlivat (muutama naurahdus). Miten kauan kestää tarjottimen tuominen ylösnousseelle mestarille?

ELIZABETH: En tiedä.

ADAMUS: Joo (Adamus naureskelee, ja Linda juoksee toiseen huoneeseen hakemaan tarjotinta ja joku sanoo "o-ou"). Niin sitä pitää. Niin sitä pitää. Siis missä olimmekaan?

ELIZABETH: Sanoit, että "minä olen" antaa anteeksi sinulle. Ei ole mitään anteeksiannettavaa.

ADAMUS: Haluan päästä takaisin arvokkuuteen, arvokkuuden menettämiseen.

ELIZABETH: No, siinä arvokkuuteni menettäminen on. Kun elän läpi päivää ja pidän itseäni pienenä ja arvottomana tuolla tavalla, en kunnioita itsenäni.

ADAMUS: Aivan, aivan.

ELIZABETH: Ja niin ... (Linda tulee takaisin tarjottimen kanssa, jolla on pieniä Peeps-karkkeja (vaahtokarkkeja), ja antaa sen Adamukselle) Ai, hyvä! (Vähän naureskelua)

ADAMUS: Ole hyvä.

TAD: Peepsejä!

ELIZABETH: Peepsejä! Peepsejä! Peepsejä! (Vähän taputuksia)

ADAMUS: Minun täytyy nyt pysähtyä hetkeksi. En ole ollut tällä planeetalla pitkään aikaan (lisää naureskelua, ja joku sanoo "et jää mistään paitsi"). Ja rakastan tosiaan kaurahiutaleita, hunajaa ja pähkinöitä. Se on ylösnousseen mestarin ruokaa. Mutta mikä helvetti tämä on?! (Hänellä on yksi Peep-karkki kädessään, naurua)

ELIZABETH: Se on Peep-karkki.

ADAMUS: Pyysin jotain herkkua.

ELIZABETH: Se on Peep-herkku.

ADAMUS: He ymmärsivät varmaan väärin. En sanonut "Peep", sanoin "herkku". Tämä on ... tämä on periaatteessa ... okei.

TAD: Linda rakastaa niitä.

ADAMUS: Tuntekaa tämän energiaa (lisää naurahduksia). Se on periaatteessa höttöä sokeria.

ELIZABETH: Jep.

ADAMUS: Joo, joo. Syötkö sinä näitä?

ELIZABETH: En.

ADAMUS: Joku muu?

ELIZABETH. Linda pitää niistä.

ADAMUS: Okei, teeskennellään vain, että se on jotain hyvää.

ELIZABETH: Okei.

ADAMUS: (Edith ojentaa Adamukselle pienen suklaamuffinssin) Ai, veditkö sen laukustasi? Aioitko varastaa sen? (Naurua) Herran tähden! Hän tulee tänne lastaamaan ruokaa. Ei mikään ihme, että joillakin teistä on nälkä. Edith ottaa kaiken ruuan. Mitä muuta sinulla on siellä laukussa? (Lisää naurua) Siellä on pala pizzaa!

EDITH: Sallin kaikkein parasta. Tämä on Crimson Circle.

ADAMUS: Hyvä. Kyllä, se on. Okei. Okei, nyt teatraalisesti. Okei, istut siellä kotona yrittäen selvittää itse: "Annan anteeksi itselleni."

ELIZABETH: Ei, luultavasti töissä tai jossain paikassa ...

ADAMUS: Ajat autoa tai ...

ELIZABETH: ... missä minun täytyy olla ...

ADAMUS: Aivan, aivan.

ELIZABETH: ... minä kokonaisuudessaan, enkä nouse tuon tilanteen tasalle.

ADAMUS: Aivan. Ja sitten se ei toimi, ja sitten olet täysin sekaisin päästäsi ja sinulla on aspektologia-kuukausi, kuten teillä juuri oli.

ELIZABETH: Kyllä.

ADAMUS: Ja "Mitä teen väärin?" Plaa-plaa-plaa. Niinpä sanot sitten: "Voi, se on se! Se on se! Muistan Adamuksen sanoneen ..." – siteeraten täysin väärin Adamusta – "... että "minä olen" -olemuksesi antaa sinulle anteeksi." En koskaan sanonut sitä. Sanoin: "Voitko vastaanottaa sen anteeksiannon ..."

ELIZABETH: "Minä olen" -olemuksen anteeksiannon.

ADAMUS: " ... joka "minä olen" -olemuksella jo on." Minä olen ...

ELIZABETH: Aivan. Sain sen lohikäärmeestä, Thresholdista.

ADAMUS: Joo, joo, joo. Mutta et ... joo.

ELIZABETH: En vain sanonut sitä oikein, okei?

ADAMUS: Et vain sanonut sitä oikein. Mutta tässä ... (Naurua) Voi pojat, hän on kiukkuinen tänään! (Lisää naurua) Vau! Vau! Huonoista aspekteista puheen ollen! (Naurua) Vau, vau.

ELIZABETH: Kyllä, se todella tuli tuosta Thresholdista. Siitä tavasta jolla sanoit sen, tiesin, että minulle oli jo annettu anteeksi (Adamus pitää tarjotinta hänen edessään). Pitäisikö minun ottaa tästä jotain, mitä en erityisesti halua? (Lisää naurua) Ai!

ADAMUS: Okei. Tämä on otettava siihen videoon, jonka kasaatte Santa Fetä varten. Okei, okei. Leiki mukana kanssani.

ELIZABETH: Otan anteeksiannon.

ADAMUS: Leiki mukana kanssani.

ELIZABETH: Se on jo siinä.

ADAMUS: Olen tässä "minä olen" -olemus.

ELIZABETH: Okei.

ADAMUS: Minä istun vain täällä ylhäällä "Minä olen" -maassa. Minä vain minä-oleilen (naurua) ja vain tavallaan ... (hän istuu tuolilla edessä ja ilmeilee hassusti) Ai!

LINDA: Se on tavallaan karmivaa! Se on karmivaa! (Lisää naurua)

ADAMUS: Yhtäkkiä kuulen tavallaan ahdistuneen äänen: "Voi paska! Ihminen taas. Voi jesus! Se ei koskaan lopu." Okei, haen tarjottimeni. Lataan sille tavaroita. Ai, mitä muuta teillä on? Ai, tässä. Tässä on suklaapatukka ja tekokukka. Lataan ne vain tarjottimelleni, okei.

ELIZABETH: Okei, vastaanotan kukan.

ADAMUS: Tässä mennään taas (naurua, kun Adamus huokaisee ja ojentaa tarjottimen taas Elizabethille).

ELIZABETH: Otan vastaan anteeksiannon. Se on ihana (ottaa kukan käteensä ja haistaa sitä). Kiitos.

ADAMUS: Tekokukka (Adamus naureskelee). Se on sitä! Se on sitä.

ELIZABETH: Totta. En sanonut sitä oikein.

ADAMUS: Se on aivan siinä. Et sanonut sitä oikein.

ELIZABETH: Ei, mutta tajusin sen Thresholdissa. Kenties unohdin.

ADAMUS: Kenties, joo.

ELIZABETH: Kenties niin.

ADAMUS: Joo, eikö olekin hauskaa? Ja miten monta kertaa kerroin teille, että unohtaisitte?

ELIZABETH: Sanoit tosiaan sen muutaman kerran.

ADAMUS: Ja miten monta kertaa sanoin, että vääristelisit ja vääntäisit sitä ja keksisitte kaikkia muita versioita? Mutta haluan teidän kaikkien muistavan tämän. Okei (Adamus tanssahtelee ja ojentaa tarjottimen taas hänelle).

LINDA: Karmivaa!

ELIZABETH: Kiitos. (Hän ottaa suklaapupun) Voi, hyvä! Pupu (Adamus naureskelee). Tämä on iso pupu.

ADAMUS: Hyvä. Ja mitä tuo pupu edustaa?

ELIZABETH: Se edustaa "minä olen" -olemusta, joka on antanut minulle jo anteeksi joka hemmetin asian, joka on koskaan tehty historiassani.

ADAMUS: Aivan.

ELIZABETH: Aioneina, elämässä. En edes muista kaikkea sitä.

ADAMUS: Ja tosiasia on, ettei "minä olen" -olemuksen tarvinnut antaa anteeksi mitään, koska se ei edes tunne tuota sanaa.

ELIZABETH: Se oli jo ... aivan.

ADAMUS: Mutta vastaanottaessasi ...

ELIZABETH: Minä vastaanotan.

ADAMUS: ... puhtauden ...

ELIZABETH: Anna minulle tämä (hän ottaa lisää).

ADAMUS: ... kristallisuuden ... Vastaanottaessasi ... (Elizabeth ottaa herkkuja ja antaa yhden Tadille). Älä anna sitä hänelle!!

TAD: Ai jaa! (Hän laittaa sen takaisin tarjottimelle, naurua)

ADAMUS: Hän ei ole valmis! Jessus! Voi. Näetkö, ensimmäisenä yrität heittää sen jollekin toiselle (lisää naurua). Ei, se on sinun.

ELIZABETH: Ai, kiitos (hän ottaa tarjottimen).

ADAMUS: Ja kyse on anteeksiannon vastaanottamisesta ja sitten tulemisesta siihen oivallukseen: "En tehnyt koskaan mitään väärää." Mutta sinä et voi kertoa sitä itsellesi. Voit vastaanottaa tuon lahjan – et Jumalalta, et St. Germainilta, et miltään muulta olenolta.

ELIZABETH: Aivan.

ADAMUS: Vain "minä olen" -olemukseltasi.

ELIZABETH: Tajusin sen.

ADAMUS: Äläkä hyväksy mitään korvikkeita.

ELIZABETH: Se on minun "minä olen" -olemukseni.

ADAMUS: Joo. Joo, se on sinun "minä olen" -olemuksesi. Ja kun näet ... Anna se minulle takaisin (ottaen tarjottimen).

ELIZABETH: Kiitos (Adamus naureskelee).

ADAMUS: Kun tunnet arvottomuutta, keksit kaikki mahdolliset tekosyyt ja vääristelet sanomisi, koska et tunne olevasi tarpeeksi arvokas. Mutta lopulta sanot: "Vastaanotan anteeksiannon "minä olen" -olemukseltani, kaikelta mitä minä olen. Vastaanotan."

ELIZABETH: Kyllä.

ADAMUS: Ja puhdistat kaiken (Adamus pitää tarjotinta hänen edessään taas).

ELIZABETH: Minä vastaanotan.

ADAMUS: Minä pidän tarjottimen. Sinä saat herkut, mutta minä pidän tarjottimen (naurua). Se on *minun* tarjottimeni. Sinä saat herkut, joo. Älä anna niitä kenellekään muulle. Joo (Elizabeth ottaa kaikki herkut tarjottimelta). Siis vihdoinkin hän vastaanotti, kyllä.

ELIZABETH: Ai, tiesin sen koko ajan.

ADAMUS: Eikö tunnukin hyvältä?

ELIZABETH: Kiitos ...

ADAMUS: Kyllä.

ELIZABETH: ... kovasti.

ADAMUS: Kiitos.

ELIZABETH: Tule ottamaan tämä.

ADAMUS: Ja kiitos tarjottimesta (yleisö taputtaa). Kiitos, että leikit mukana.

Joo, haluan todella palata asian ytimeen. Lohikäärme on täällä. Voi, se on täällä, eikä se lähde. Se ei lähde, ja yritätte unohtaa sen. Vääristelette kaikkea, mitä sanon, kuten tavallista, ja sitten minun täytyy tulla läimäyttämään teitä muutaman kerran ja sanoa: "Mutta en koskaan sanonut niin." Minä sanoin: "Vastaanottakaa anteeksiänto "minä olen" -olemukselta."

Mutta se joka ei tunne arvokkuutta, joka tuntee olevansa likainen, arvoton, ei-valmis ja pieni, löytää jokaisen mahdollisen tekosyyllä olla hyväksymättä sitä. Niin yksinkertaista kuin se onkin, hän vääristelee sitä ja sanoo: "Voi, minun täytyy mennä tunnust- ... Adamus kehotti minua menemään rikki tänään." Joo. Ai, eikö se kuullostaa hauskalta. Hän keksii kaiken mahdollisen. Ja yritätte sitä tuhat kertaa: "Vastaanotan anteeksiannon", ja sitten ihmettelette: "Mitä tein väärin? Miten ihmeessä mikään ei ole muuttunut?" Koska koko ajan lohikäärme on siinä sanomassa: "On roskaa, josta sinun täytyy päästää irti."

Ja sitten yhtenä upeana päivänä 1.824. kerrallanne tai mitä tahansa – kenties se on miljoonas kerta, sillä ei ole oikeasti merkitystä – lopulta tajuatte sen: "Vastaanotan anteeksiannon lahjan. Olen nyt arvokas, ja tehdessäni sen oivallan, että minä olen mitä olen. Ei ole tuomitsemista. Ei ole valoa ja pimeyttä. Ei ole tieni raivaamista jonkin tuntemattoman Jumalan luo. Minä olen mitä olen." Ei ole mitään hävettävää. Ei mitään. Se on siinä. Hyvä.

Voi, vedetäänpä syvään henkeä tässä. Se on niin yksinkertaista. Nimittäin se on oikeasti viimeinen askel tulemisessa Oivaltamiseen.

Siis poikkesimme vähän asiasta, mutta se oli kaunis häiriötekijä. Yksi tai kaksi vielä. Mikä on ihmisenä olemisen arvokkuudeton osa? Tuntuuko paremmalta?

ELIZABETH: Voi, kyllä.

ADAMUS: Joo. Söitkö niitä?

ELIZABETH: Säästän ne Crashille.

ADAMUS: Ei, ei, ei! Ne eivät ole hänen. Hän ei voi saada niitä.

ELIZABETH: (Crashille) Se ei ole sinun.

ADAMUS: Älä anna kenenkään ottaa niitä. Ei, ne ovat sinun.

ELIZABETH: Säästän ne sinulle.

ADAMUS: Hyvä. Äläkä jaa tuota suklaata kenenkään kanssa, koska on se taipumus. "Voi, katsokaa, mitä löysin! Kaikki saavat vähän." Ei, se on vain sinun. Itse asiassa jos he haukkaavat sitä, se on kuin kielletty hedelmä. Se tappaa heidät. Kyllä (yleisö sanoo "voi ei!"). Jollain tasolla. Tarkoitan, ettei ehkä fyysisesti. Mutta tarkoitan, että se tappaa jotain heissä. Ei, se ei ole heille, etkä voi antaa sitä heille, ja aion tehdä ennustuksen tässä ja nyt. Jotkut teistä – monet teistä itse asiassa – yrittävät. Yritätte antaa anteeksi toisille. Yritätte opettaa heille anteeksiäntoa tavalla, joka ei ole sopiva. Yritätte olla anteeksiäntämisguru, eikä se toimi. Se kustautuu teille ja sille, johon yritätte vaikuttaa.

Se on hyvin henkilökohtaista. "Vastaanotan anteeksiannon "minä olen" -olemukseltani." Ja kyllä, filosofisesti ajateltuna sanotte: "Ei ollut ylipäätään mitään anteeksiäntävää." Mutta se on kiva filosofinen ajatus. Vasta sitten kun otatte sen olemukseenne ja tunnette sen, siitä tulee elävä.

Niinpä pieni vinkki, pieni varoitus, liittyen siihen, kun aloitin sanomalla, että Tobias lisäsi energiansa, elävän energiansa, asioihin, arvatkaapa mitä? Siihen olemme menossa, elävään energiaan. Oivallatte, ettei teillä ole ollut paljon elävää energiaa. Teillä on ollut energiaa, mutta puhun tietoisesta elävästä energiastanne asioissa, ja tämä kaikki yhdistyy jossain kohtaa, mintohimo ja kaikki muu. Mutta siihen olemme menossa – elävään energiaan. Oivallatte, että te ette ole eläneet kovin paljon. Olette vain tulleet toimeen, ja räjäytämme kuitenkin kaiken sen. Tämä on hyvä.

Okei, tuo kysymys on valmis. Minulla on toinen kysymys. Tämä on hyvä kysymys, joten Linda, valitse hyvin tässä.

– Kysymys 2

Mikä saa jonkun joka on henkisellä polulla, pysähtymään yhtäkkiä, kääntymään ympäri, jäämään pois, antamaan periksi? Mikä saa yksilön antamaan periksi matkallaan? Sanon tämän: ette voi koskaan oikeasti mennä takaisin. Voitte piiloutua vähäksi aikaa, voitte teeskennellä, mutta ette voi koskaan poisoppia, mitä olette oppineet.

Miksi niin on? Kun ajatellaan sitä, meillä on jäänyt monia shaumbroja pois vuosien saatossa. Monia, eikä se vaivaa minua yhtään. Se puhdistaa tietä teille muille. Sori – sain tässä lisää keskisormia ruudulla. Ei, nimittäin se on tarkoituksenmukaista. Ja kuulen kaikkia tekosyyt, ja "En pidä Adamuksesta, koska hän on epämiellyttävä." Tietenkin! (Vähän naureskelua) Vasta nytkö se oivalsit?! Tarkoitan, että et jäänyt pois jo viisi vuotta sitten? Tai mikä oli viimeisin, josta Cauldre kertoi minulle? Joku postasi: "Adamus tulee pimeältä puolelta, ja hän häiritsee." No, totta helvetissä! (Lisää naureskelua) Vasta nytkö sen oivalsit?! No, tietysti tulen pimeydestä, ja valosta, eikä ole kumpaakaan. Tarkoitan, että ihan oikeasti, lapset, kasvaka a aikuisiksi! Luulin, että olimme jo tämän valo-pimeys-jutun yli. Pelaammeko edelleen tuota peliä? Ei, te ette pelaa, mutta joku pelasi.

Siis takaisin kysymykseen. Mikä saa jonkun jäämään pois, kääntymään takaisin, juoksemaan pois, lopettamaan tulemisensa Oivaltamiseen? Mikä se aiheuttaa? Meillä on monia shaumbroja jäänyt pois vuosien saatossa – tämä plus se, että olen kannustanut heitä lähtemään. Nimittäin tämä ei ole paikka, tämä ei ole lainkaan paikka heikkohenkisille. Ei, tämä on rankka juttu. Mutta se on myös hauskaa, eikö vain? Kaksi ihmistä sanoi "kyllä". Kukaan ... (netissä)? (Nyt useampi shaumbra sanoo "kyllä") Okei, okei.

Mikä saa jonkun jäämään pois? Linda mikrofonin kanssa. Oi, tästä tulee hyvä. Ole hyvä.

JANICE: Epäily.

ADAMUS: Epäily. Joo, joo.

JANICE: Eikä ihminen ole vain valmis siihen.

ADAMUS: Joo, ihminen ei ole valmis.

JANICE: Ei ole sitoutunut.

ADAMUS: Okei. Mikä on yleisin tekosyy, jonka he antavat jäädessään pois? Enkä puhu vain Crimson Circlestä, vaan puhun heidän polustaan.

JANICE: Luultavasti epäily. Epäusko.

ADAMUS: Mutta minkä tekosyyn he antavat itselleen?

JANICE: (pitää tauon) "En usko tähän."

ADAMUS: Joo. Hyvä, joo.

JANICE: Epäusko asiaan.

ADAMUS: Aivan. Vain "En yhdisty siihen."

JANICE: Joo.

ADAMUS: Joo, joo.

JANICE: Joo-o.

ADAMUS: Okei, hyvä. Mikä muu? Tämä on todella hyvä kysymys. Mikä saa ihmisen jäämään pois? Ai, Linda vaanii. Siinä hän menee. Okei.

ALI: Ai, viskaa se pois!

ADAMUS: Kaikki tuo ahdistus ympäri tuota aluetta, kun mikki ... (Nauru) "En minä!" Mutta sinulla on upea vastaus. Tiedän sen jo. (Ali pitää tauon) Jossain siellä (muutama naurahdus).

ALI: Hmm ...

ADAMUS: Keksi jotain. Mitä tahansa.

ALI: Minulle – olen kamppailut paljon fyysisten ongelmien ja keho-ongelmien kanssa pitkän aikaa.

ADAMUS: Joo.

ALI: Ja jos minä jäisin pois, se olisi minulle yllyke sanoa: "Olen valmis tämän osalta. En halua enää, että sattuu."

ADAMUS: Joo, juuri niin. Käyt läpi paljon tuskaa.

ALI: Jep.

ADAMUS: Ehdottomasti, aivan. Ja tulee myös tuo epäily, joka sanoo: "No, hetkinen nyt. Jos kaikki nämä jutut todella toimisivat, minulla ei olisi kaikkea tätä fyysistä kipua." Siihen minä vastaan: "Hevonpaskaa." Se on *paljon* fyysistä kipua, todella voimakasta. Muilla jotka tulevat sen läpi teidän jälkeenne, ei ole sitä samalla tavalla kuin teillä. Ja te toivotte, että olisi (yleisö sanoo "auu!"). No, ei. Tarkoitan, että jotta he arvostaisivat, mitä te olette käyneet läpi. Mutta keho-ongelmat, ehdottomasti.

ALI: Eikä kyse ole niinkään ... Kyse ei ole siitä, etten usko kaikkea. Minä uskon. Kyse on vain siitä, miten kauan tätä kestää.

ADAMUS: Aivan.

ALI: Kestätkö sitä niin kauan?

ADAMUS: Aivan, aivan. Se on rankka asia. Kestääkö keho? Vau.

ALI: Joo, joo.

ADAMUS: Erinomaista. Hyvä. Pari lisää. Joo-o! (Adamus naureskelee)

JONATHAN: Tiesin sen.

ADAMUS: Silloin kun vähiten odottaa, joo. Siis mikä saa heidät jäämään pois? Työstät filmiä, joka ... Autan siinä energiallani.

JONATHAN: Kiitos.

ADAMUS: Joo. Ja voi, meillä on hauskoja juttuja tulossa.

JONATHAN: Ai jaaa!

ADAMUS: Joo (vähän naureskelua). Tai "Voi ei!" Siis mikä saa ihmisen jäämään pois?

JONATHAN: (pitää pienen tauon) Ei vain usko sitä mahdolliseksi. Niinpä vain antaa periksi.

ADAMUS: Yhtä satua.

JONATHAN: Joo, kuin "Olen jahdannut tuota porkkanaa hyvin pitkään."

ADAMUS: Aivan.

JONATHAN: Ja se on kuin: "Olen väsynyt. En voi tehdä sitä enää", joten olisin mieluummin tavallaan pienessä kotelossani ja teeskentelisin, että kaikki on tuo toinen asia sen sijaan, että täytyy käydä läpi taas uusi pettymys: "Luulin, että se oli siinä, ja ai, ei ole."

ADAMUS: Joo. Hyvin mielenkiintoinen fakta on, että 93.75 % ihmisistä jotka jäävät pois, menevät vain jonnekin muualle. He menevät toiseen ryhmään. He löytävät toisen gurun. He menevät jonnekin muualle. He kääntävät huomion muualle. He eivät oikeasti jää pois, paitsi kenties Crimson Circlestä, vaan he menevät jonnekin muualle. Ja tiedättekö, miten kauan sitä kestää? Kesimäärin 2.5. vuotta, ja sitten he menevät jonnekin muualle, ja sitten jonnekin muualle, ja sitten jonnekin muualle. He ovat etsijöitä, ja se on hyvä. Mutta me tapamme täällä etsijän, tuon etsijäaspektin. Pum! Poissa. Ei enää. Se oli joka tapauksessa illuusio, joten emme oikeasti tapa mitään.

Siis on koko tämä juttu – epäily, ja tapahtuuko tämä oikeasti – ja sen sijaan, että he pysyisivät uskollisena sille, minkä he tietävät – ei opetuksille tai millekään sellaiselle, vaan uskollisena itselleen – he menevät hakemaan uutta häiriötekijää. Useimmat heistä.

Jotkut menevät metsään yksikseen, vertauskuvallisesti sanottuna, ja sanovat: "Olen valmis *kaiken* sen osalta. Olen saanut tarpeekseni. Ei enää. Liian paljon. Hankin työpaikan kellotehtaassa ja laitan pieniä rattaita rattaiden päälle, ja enkä halua tehdä muuta. Ja sitten menen kotiin ja saan ..." – miksi sitä kutsutaan nykyään – "... IPA-oluen tai jotain, ja se on siinä." Ja itse asiassa rakastan noita ihmisiä, koska he ovat todella rehellisiä ja sanovat: "Minun täytyy antaa kaiken vain tavallaan saada kiinni ja asettua, ja minun täytyy tulla takaisin omaan itseeni." Rakastan heitä, koska sitten kun he tulevat takaisin, he ovat upeita. He ovat palaneet totuuteen. He ovat siivonneet paljon juttuja ulos.

Pari vielä. Pari vielä. Miksi joku jää pois? Menette eteenpäin tässä, vietätte elämän siinä tai elämiä, ja sitten yhtäkkiä – pum! – jäätte pois. Ole hyvä. Tiesit, että tämä oli tulossa.

TESS: Voih (hän huokaisee).

ADAMUS: Miten ihmeessä – minun täytyy esittää nopea kysymys tässä, jos ei haittaa. Miten ihmeessä et käytä intuitiivisia kykyjäsi enemmän?

(Tess pitää tauon)

Ai, olen pahoillani, että olen niin henkilökohtainen (naurua). Voi, hän katsoi minua kuin: "Minä tapan sinut." (Lisää naureskelua) Olen vain utelias. Sinulla on paljon todella hyviä intuitiivisia kykyjä, aistimiskykyjä. Miksi ihmeessä et käytä niitä?

TESS: Tein tavallaan tuon metsäjutun, mutta eri tavalla.

ADAMUS: Okei.

TESS: Ja halusin vain sukeltaa sisään ja käyttää niitä itseeni.

ADAMUS: Okei.

TESS: Koska aloin yhdistyä elämiin, joissa aina ylläpidin jotain toisille tai opetin jossain muodossa.

ADAMUS: Joo. Joo, joo.

TESS: Mutta silloin tavallaan pelaa vähän peliä, tanssii.

ADAMUS: Aivan, aivan.

TESS. Ja ajattelin: "Millaista olisi kokeilla tuoda energiaa vain minulle?"

ADAMUS: Okei, upeaa. Rakastan sitä. Aiotko käyttää ... Sinulla on erittäin, erittäin hyvät intuitiiviset taidot.

TESS: Aivan. Ja sitten osuin todella rajuun – nytkin tärisen – fyysisesti rajuun jaksoon, jossa en voinut kuvitellakaan meneväni eteenpäin, ennen kuin se upposi ytimeeni – niin luulisin. Ja se on tulossa takaisin, ja on paljon elinvoimaa ja sisäistä löytämistä, ja melkein siinä määrin, että minä en ... Okei, en sano tuota sanaa.

ADAMUS: Kiitos.

TESS: Olen yli mielen siinä määrin, etten tiedä, mihin sovellan sitä tässä maailmassa, edes henkisydessä.

ADAMUS: Aivan, aivan.

TESS: Koska menet kaksinaisuuden yli, ja sitten peli on loppu.

ADAMUS: Joo, niin on.

TESS: Joten ...

ADAMUS: Se on rankka, rankka, rankka paikka olla.

TESS: Aivan.

ADAMUS: Joo, hyvä. Siis vastauksena kysymykseen, miksi ihmiset jäävät pois?

TESS: Sanoisin, että koska mieli on ollut ohjelmoitu kaksinaisuuteen, eikä se ole koskaan tyytyväinen. Se haluaa aina jotain muuta vellottavaa, pyöritettävää, mihin tulla ohjelmoiduksi ...

ADAMUS: Kaunista.

TESS: ... ja jos on uusi ryhmä, jolla on uusi filosofia, jota saan pohtia jonkin aikaa – ja tämä vain jatkuu loputtomasti.

ADAMUS: Upea vastaus.

TESS: Ja sitten kun putoat nollaytimeen – "Ei enää kaksinaisuutta. Olen valmis" – niin peli on loppu. Etsintä on loppu.

ADAMUS: Mutta mitä sitten?

TESS: Ja sitten löytäminen alkaa.

ADAMUS: Joo.

TESS: Ja sitten se on ... joo.

ADAMUS: Olet oikeassa. Peli on loppu, olet nollapisteessä, tyhjiydessä.

TESS: Voi kyllä.

ADAMUS: Se on *pelottavaa!*

TESS: Kaikkien ihmisintohimojensa menettämistä, kaikkien henkisten intohimojensa.

ADAMUS: Kaiken!

TESS: Kaikki menee vain – buuuuh!

ADAMUS: Ja samaan aikaan kun kaikki tuo tapahtuu sisällä, ulkoisesti ihminen on hyvin superärsyyntynyt kaikesta ...

TESS: Ai.

ADAMUS: ... ja yliherkkä. Sukellat syväälle. Menet nollapisteeseen itsessäsi, tyhjiyteen itsessäsi. Kaikki hajoaa, ja tiedät sen. Yrität teeskennellä, ettei hajoa, mutta hajoaa kuitenkin. Yrität estää sen, mutta et pysty. Ulkoisesti olet paskiainen. Et sinä (naurua), mutta tarkoitan, että te kaikki olette paskiaisia! (Lisää naurua) Kyllä, te olette.

TESS: Kiitos vaan! (Naurua)

ADAMUS: Kyllä, te olette, ja teillä on kaikki oikeus olla – kyllä, te *olette* – ja teillä on kaikki oikeus olla. Ja jos teeskentelette, että te ette ole, te petätte todella itseänne. Tarkoitan, että olette äreä. Olette paskamainen. Olette yliherkkä. Teidän lähellänne ei ole miellyttävää olla. Olette melkein halveksittava, ja se on okei. Tarkoitan, että oikeasti antakaa itsenne olla sellainen, koska sisällä kaikki räjähtää. Tulette tyhjiyteen. Se on kuin, se on kuin ...

LINDA: Adamus, tämä nauhoitetaan.

ADAMUS: Pyh! En välitä vi- ... (Hän heilauttaa kädellään, ja yleisö sanoo "oho!" ja vähän naureskelua). Se on parasta, minkä toiset voivat kuulla – että ulkopuolella olette melkein

puolustautuva, tavallaan. Ja jos teeskentelette, että olette suloinen, saatte niin selville, mikä paskiainen olette. Kyllä, koska on hyvin, hyvin vaikeaa. Mikään ei toimi enää. Olette vain ... Ja jos yritätte olla suloinen ja pelkkää auringonpaistetta ja tikkukaramelleja ja rakkautta – yäk! – niin se on vaikeampaa. Te vastustatte sisällä. Tavallaan syöksytte alas. Se on syöksymistä pohjaan, ja voitte nähdä, että siellä on loppu. Siellä ei ole mitään, ettekä tunnu kykenevän pysäyttämään tuota luisua, ja yritätte jokaista mahdollista temppua, ja keksitte kaikki nämä kliseet ja kaiken hölynpölyn ja kaiken muun paskan, eikä se toimi. Te osutte pohjaan. Te rysähdätte.

Tai voitte sallia itsenne mennä sulavasti ja arvokkaasti tyhjyyteen. Pääsette tuohon tyhjyyteen, ja oivallatte, mitä teeskentelyä hyvin paljon kaikesta on ollut koko ajan. Mutta sitten olette tuossa tyhjyydessä ja sanotte: "Mitä seuraavaksi? Mitä seuraavaksi?" Olette tuossa tyhjyydessä, ja oivallatte, että olette oivaltanut.

Menen niin pitkälle, että sanon jotain – ja Cauldre yrittää editoida ja tarkistaa oikeinkirjoituksen ja korjauslukea ja kaikkea muuta, eikä se toimi. Oivaltamisenne tulee tuossa tyhjyydessä. Siinä ei ole mitään, ei mitään – se on niin ei-mitään, ettei ole edes mustaa. Haluatte ajatella, ettei sitä tapahdu. Haluatte ajatella, että olette kävelyllä puistossa ja on kaunis päivä ja jäniksiä juoksee luoksenne ja ne syövät kädestänne ja kaikkea muuta vastaavaa (Adamus teeskentelee tanssahtelevansa). Oivaltaminen tapahtuu ... (Tess naureskelee) tuossa ... (he naureskelevat).

TESS: Kuvittelin sinun vain ... (Adamus naureskelee) ... ilakoivan.

ADAMUS: Tyhjyydessä.

TESS: Kyllä.

ADAMUS: Ja tuossa tyhjyydessä on tuo uskomaton kohta – (Adamus huokaisee) ja se on elokuvan arvoinen, mutten halua mennä siihen nyt. Mutta olette tuossa tyhjyydessä ja oivallatte, että olette oivaltanut. Oivallatte: "Voi paska! Minun täytyi vain päästää irti kaikesta tuosta vanhasta kamasta. Minun täytyi tulla tähän pisteeseen, jossa on vain minä "minä olen" -olemuksessa", ja "minä olen" -olemus on monin tavoin vain suuri ei-mitään. Energeettisesti puhuttaessa, "minä olen" -olemuksessa ei ole energiaa. Siis pääsette siihen, ja se on kuin ei-mitään, mutta kuitenkin on jotain. Ei ole energiaa, mutta on jotain. Ja jos se synnyttää vastakaikua sisällänne ja muistuttaa teitä siitä, kun menitte vertauskuullisen Tulimuurin läpi tyhjyyteen ja tunsitte ensimmäistä kertaa "olen olemassa", se on hyvin samanlaista. Mutta nyt se on vain teidän kanssanne.

Ja tuossa tyhjyydessä sanotte: "Miksi haluaisin koskaan palata takaisin olemaan tuo minä paskiaisena? (Adamus naureskelee) Minulla on tämä ihminen, joka harhailee ja joka on ärsyttävä ja onneton ja jonka kehoa särkee. Miksi palaisin takaisin?"

Ja kuulette vanhan kaiun ihmiseltä sisällänne: "Koska minä en halua kuolla!" ja te oivallatte: "Olen jo kuollut, eikä se ollut mitään. Se ei ollut mitään." Ja kuulette: "Mutta tein sitoumuksen, että jäisin planeetalle ruumiillistuneena olentona." Ja yhtäkkiä ikään kuin sanotte: "Tuo ihminen oli niin typerä, että teki sitoumuksia ja lupauksia ja kaikkea muuta vastaavaa. Unohda se." Ja olette tuossa tyhjyydessä sanoen: "Haluan oikeasti mennä takaisin sinne?"

Hassu asia tapahtuu. Tässä oivallatte, että olette oivaltanut. Olette kuin: "Voi hitto, tässä se on, mutta ei mikään iso juttu. Tarkoitin, että aina olin. Ei mikään iso juttu." Ja yhtäkkiä tunnette pitkän, tumman ja komean ylösnousseen mestarin (nauria) tulevan – ja myös ärsyttävän toisinaan – ja sanovan: "Ja mitä nyt? Ja mitä nyt? Haluatko mennä takaisin?"

TESS: En.

ADAMUS: (naureskellen) Et. Mutta takaisin eri tavalla. Haluatko pysyä ruumiillistuneena ihmisenä?

TESS: Aivan.

ADAMUS: Ja sitten teidän ehkä täytyy ajatella asiaa, ja tämä on vaikea kysymys. Ja tämä on – puhutaanko kameroiden nauhoittamisesta? Tämä on se, mitä *oikeasti* nauhoitamme. Tämä on kaikkein kipein hetki. *Kaikkein*.

Oivaltamiseen – se tapahtuu. Te osutte pohjaan. Te rysähdätte. Menette tyhjyyteen. Se mitä tapahtuu seuraavaksi, on kartoittamatonta aluetta, josta emme tiedä. Kaikki muu on käsikirjoitettua, tavallaan. Tarkoitan, ettei käsikirjoitettua jokaisena pikku liikkeenä tai sanana tai sellaisena, mutta kaikki on tavallaan kirjassa. Te pääsette Oivaltamiseen. Me emme tiedä tarkkaan, miten, te ette tiedä tarkkaan, miten, mutta pääsette siihen. Se on käsikirjoitettu.

Sitä ei ole, mitä tulee seuraavaksi. Sitä ei ole tuossa kirjassa. Sitä ei ole koskaan kirjoitettu. Missään luvussa ei ole sitä. Ja kuten mainitsin Cauldrelle ja Lindalle hiljattain, viimeistelemme tuon kirjan viimeistä lukua nyt Keahakissa VIII ja osittain Keahakissa IX. Sitten menemme käsikirjoittamattomaan, ja sitä emme tunne. Miten reagoitte siihen, että sanotaan, että te teitte sen, te olette oivaltanut, ja mitä nyt seuraavaksi? Eikä se ole välttämättä päätös, jonka luulette sen olevan. Ihminen istuu tässä ja sanoo: "Voi kyllä, aion jäädä." Minä en tiedä. Mutta yksi asia on varma: jos jäätte, on hyvin erilaista, ja tavallaan varoituksena siitä, mitä tulee seuraavaksi, siinä kaikessa on kyse elävästä energiasta. Kaikessa on kyse elävästä – ja se merkitsee elämistä, kuin olemista elossa vihdoinkin.

Siksi esitin viime kuussa kysymyksen: "Intohimo vai vapaus?" – tai mintohimo – koska työskentelen kanssanne elävän energian kanssa, ja se merkitsee monia eri asioita. Energiaa joka on elävää, ei juuttuneena vain fyysiseen kehoon. Energiaa jossa on elinvoimaa. Energiaa jossa on sulavuutta ja arvokkuutta. Se on elävää energiaa. Mutta nyt myös *energian elämistä*. Energiaelämän elämistä, ei juoksemista energiaa karkuun. Energian elämistä. Siihen olemme menossa. Voi, kiitos. Se oli upea vastaus. Kiitos paljon (Adamus naureskelee).

TESS: Eipä kestä.

ADAMUS: Kyllä, se oli täydellinen siirtymä.

Energia

Siis esitin kysymyksen ... mikä helvetti tuo kysymys olikaan? Ai niin, miksi joku jää pois? Miksi joku jää pois? Vetäkää syvään henkeä ja tuntekaa tätä hetki.

(Tauko)

Energia on liian intensiivistä. Sitä se on. Tarkoitan, että voisin sanoa kaikki nämä muut asiat – he eksyivät, he epäilivät, heitä häirittiin – mutta todellinen vastaus on, että energia on liian intensiivistä, ja tätä kävitte läpi viime kuussa. Energia on *todella* intensiivistä. Ette pysty käsittelemään sitä. Mieli ei pysty käsittelemään sitä.

Nimittäin tällä hetkellä, tässä tulemisessa Oivaltamiseen ja tulemisessa mestaruuteen olette tietoisempia energiasta kuin koskaan, mutta teillä on edelleen vanha suhde siihen. Olette tietoisempi kuopista tiessä. Olette tietoisempi energiasta kuin koskaan, ja mitä te teette? Yritätte piiloutua siltä. Yritätte kääntyä pois päin siitä. Yritätte sivuuttaa sen – teeskennellä, ettei sitä ole. Yritätte kertoa itsellenne, että kaikki on okei, mutta ei ole. Ei ole. Kaikki hajoaa, ja luulen, että se on okei. Mutta yritätte sanoa: "Aion päästä läpi tästä." Ja olen pahoillani, mutta joskus minun täytyy nauraa. "Aion päästä läpi siitä. Aion raivata voimalla tieni läpi. Aion pysyä sitoutuneena." Ja kerron teille ... (Adamus naureskelee) Cauldre ei halua kanavoida sitä (vähän naureskelua). Aioin sanoa jotain sellaista kuin: "Tuki se ..."

Haluatte jatkaa vanhalla suhteellanne energiaan. Se ei toimi. Ja kun shaumbroja jää pois – monet heistä palaavat takaisin – mutta kun heitä jää pois, energiaa on liikaa. Se iskee heidän elämäänsä, heidän elämänsä joka osaan, ja se menee todella etsimään heikot kohdat – yltäkylläisyysongelmat, terveysongelmat, kaiken muun. Energiaa on liikaa. Ali mainitsi aiemmin kehon. Kestääkö keho? Niin paljon energiaa tulee siihen tällä hetkellä, että siihen sattuu, ja siksi ihmisiä jää pois.

Niinpä ennen kuin menemme yhtään pidemmälle, haluan tehdä jotain vähän spesiaalia tässä. Tehdäänpä hieronta (naurua). Te tarvitsette sitä. Te tarvitsette todella oikeasti sitä viime kuukauden jälkeen. Enkä sanoisi, että se oli mitään ennalta suunniteltua, mutta tavallaan tarvitsitte annoksen tosienergiaa läiskimään teitä vähän ja sanomaan, että teidän täytyy muuttaa vanha suhteenne energiaan, ja te kieltäydyste. Te melkein kieltäydyste muuttamasta suhdettanne. Sanotte: "Jatkan vanhalla tavalla", eikä se toimi tästä eteenpäin. Erityisesti, kuten sanoin, kun pääsemme uuteen Keahakiin, kun menemme käsikirjoittamattomalle alueelle eikä vanha suhde toimi. Se on *todella* tuskallista kehollenne, ja se sekoittaa aivonne. Ja sen lisäksi, kaiken muun kanssa, olemme kutsuneet sisään lohikäärmeen. Ja vaikka luulette, että tienne on tikkukaramelleja kaiken tämän läpi, huomaatte, että lohikäärme repii teidät kappaleiksi. Tai tekee siitä kauniin kokemuksen.

Lohikäärme on täällä, jotta pääsette yli jostain (Adamus huokaisee) vanhasta roskasta, joka on siinä ettekä ehkä edes tunnista sitä, kuten vanha suhteenne energiaan. Suurinta aspektia jonka kohtasitte viime kuussa, ette edes oivalla. Se oli hyvin suuri, ja se vain istui aivan keskellä huonetta. Ja te sanoitte: "Ai, kohtaan vanhan, entisen elämän aspektin" tai "Kohtaan jonkin pimeän aspektin tai pelkoaspektini". Se on kaikki paljon paskaa. Kohtaatte energia-aspektinne, ja se on siinä. Energia-aspektinne. Se on aspekti, joka koulutettiin käyttämään energiaa tavalla, joka on nyt hyvin vanha.

Viime kuussa tunsitte energia-aspektinne. Kun energiaa oli enemmän ja enemmän läsnä elämässänne, teistä tuli tietoisempi siitä. Mutta mielenne keksi kaikki nämä jutut, mikä tuo aspekti oli – arvottomuusaspekti ja kaikkea muuta vastaavaa. Ei, se oli energia-aspektinne.

Lohikäärme puree sitä jalkaan tällä hetkellä, tätä energia-aspektia. Lohikäärme saa sen todella aktivoitumaan. Se on iso möhkäle energiaa, tämä iso – miten sitä kutsutaan – vaaleanpunainen elefantti keskellä huonetta, mutta tuo energia on hidasta ja jumiutunutta eikä kovin elävää. Olemme tulossa elävään energiaan.

Vedetäänpä syvään henkeä ja otetaan hieronta. Vähän musiikkia, kiitos.

Mestarihieronta

Kehollanne on rankkaa, ja siksi halusin tehdä tämän hieronnan tässä.

Vetäkää syvään henkeä ja todella rentoutukaa siihen. Jos katselette netissä, vetäkää henkeä ja rentoutukaa.

(Musiikki alkaa)

Tätä hierontaa tulee nyt antamaan teille ... Nimittäin joskus kehonne on tiukka, ettekä tunnu saavan lihaksia rentoutumaan. Menkää hierontaan. Kehokäsittelyyn. Se on todella hyväksi teille.

Mestari, viisaus, pyysi olla täällä tänään antamassa sinulle tuon hieronnan, ja ainoa asia joka sinua pyydetään tekemään, rakas ihminen, on sallia.

Makaat hierontapöydällä, ja mitä – yritätkö hieroa itseäsi? Ei. Annat jonkun tehdä sen sinulle. Sinä sallit.

Makaat pöydällä, ja ensin tunnet vähän tiukkuutta ja stressiä, ja melko pian nuo lempeät kädet tulevat ihollesi ...

Hitaasti, ei tunkeilevasti, mutta tunnet tuon lämpimän kosketuksen kehollasi. Ooh, erityisesti hartioiden ja niskan ympärillä.

Sitten soi tavallisesti jonkinlainen tuikkiva new-age -musiikki, ja sitten on kenties suitsukkeita.

Sinä vedät vain syvään henkeä: "Ooh, miksi en tehnyt tätä aiemmin?!"

Tunnet noiden käsien koskettavan sinua. Ooh, lämmintä öljyä! Kuka sen keksi? Miten mahtava idea! Lämmintä öljyä on nyt tavallaan selässäsi, käsivarsissasi, olkapäissäsi.

Sinun ei tarvitse tehdä mitään. Makaat vain siinä. Haluat melkein itkeä.

Pidät vain tauon ja sallit.

Mutta tässä tilanteessa se ei ole hieroja tai kehoterapeutti. Se on mestari, "minä olen".

Sinun täytyy nyt vain sallia. Se on siinä.

Vain salli.

(Tauko)

Mestari tekee kaiken, hieroo kehosi jokaista arkaa paikkaa.

Sinun ei tarvitse tehdä mitään.

(Tauko)

Mestari on todella taitava tässä, koska mestari ymmärtää energiaa – missä se sattuu, missä se on jumissa, mikä tarvitsee vapauttaa.

Kun mestarin kädet työskentelevät lempeästi, hyvin sulavasti kehollasi, melkein kuulet mestarilta tulevan mahtavan viisauden sanan, melkein kuin mestari kuiskaisi suuren viisauden. Ja tuo yksi sana on "salli".

Vain "salli".

(Tauko)

Se on tavallaan hassua, koska mestarin hieroessa jalkojasi ja varpaitasi – ooh, se tuntuu hyvältä – kuulet tämän kuiskauksen: "Vain salli". Siinä kaikki.

Se on melkein kuin, no, mestarin kädet ovat melkein fyysisyyden ulkopuolella. Kuin mestari ulottuisi suoraan lihaksiin ja luihin. Se tuntuu tavallaan kummalliselta. Mutta kuitenkin se olet sinä. Se on sinun osasi, jota kutsumme mestariksi, joten se ei ole tosi kummallista. Vain vähän kummallista.

Mestari työskentelee koko kehossasi.

"Se on tavallaan outoa. Vau. Tunnen, että sydäntäni hierotaan. Ja lonkkiani, kuin mestari olisi suoraan lonkkieni sisällä."

(Tauko)

Etenee ylös hartioihin ja niskaan. Tämä on todellista koko kehon hierontaa. Tarkoitan, että ei ainoastaan ihollasi ulkopuolella, vaan työstetään sisäpuolta.

Sitten oivallat jotain. Mestari työstää vain energiaa. Siinä kaikki. Kyse ei oikeasti ole ihostasi tai luistasi, sydämestäsi. Mestari työstää energiaa tällä hetkellä.

(Tauko)

"Mestari menee sisään ja hieroo kirjaimellisesti noita energioita, tuota asiaa jonka kanssa minulla oli niin suuria ongelmia viime kuussa. Vau! Mestari työstää tuota ns. energiaa, mitä ikinä se onkin."

Se on tuo asia, joka saa monet ihmiset jäämään pois, menemään pois polultaan tai kääntämään huomion muualle.

Energia, voi, se on hyvin intensiivistä joskus. Mutta tässä mestari työstää sitä, koskettaa sitä, ja tekee, mitä mestarin täytyy tehdä. Ajattelet itseksesi (naureskellen): "Tiedän, että mestari työstää energiaa. En tiedä, mitä mestari tekee siinä, mutta sillä ei ole merkitystä."

Sillä ei ole merkitystä.

(Tauko)

Siis ihmisenä vedä kunnolla syvään henkeä ja salli.

Salli mestarin antaa tämä lempeä hieronta.

(Pidempi tauko)

Oooh ...

(Tauko)

Ja tiedätkö mitä? Voit saada tämän hieronnan, koska tahansa haluat. Kerron sinulle nyt kuitenkin yhden asian: älä yritä tehdä sitä itse. Tarkoitan tällä sitä, ettet se ole sinä, joka hieroo sinua. Ei ihminen. Jos se olisi ihminen hieromassa sinua, se olisi epämukavaa, tehotonta, kenties kivuliasta, kömpelöä.

Voit tehdä tämän, koska tahansa haluat. Menet vain makuulle ja annat mestarin tulla sisään.

Mestari on viisaus. Se tietää. Se tietää. Se tietää, missä jokainen sykkyrä, jokainen pieni jumiutunut energia, jokainen piiloutunut energia on, ja anna mestarin vain hieroa sitä.

(Tauko)

Kunnolla syvään henkeä.

Okei. Näetkö, miten helppoa se on?

(Musiikki loppuu)

Ja se oli helppoa yhdestä syystä. Sinä sallit. Helppoa *yhdestä syystä*: sinä sallit. Se on siinä.

Vedetään syvään henkeä, kun tavallaan menemme eteenpäin tässä. Ahaa, ei, emme ole valmiita. Joku juuri sanoi: "Ai, olemmeko nyt valmiita? Teimme juuri merabhin." Ei, emme ole valmiita! (Muutama naurahdus) En ole päässyt kanssanne vielä edes toiselle pesälle tässä. Meidän täytyy jatkaa lyömistä.

Keskusteluja Kuthumin kanssa

Siis, minulla oli keskustelu Kuthumin kanssa yhtenä päivänä. Kuthumi tuli luokseni, minä pidin vain huolta omista asioistani, kuten aina en tee, ja Kuthumi sanoi: "Adamus, etkö ole vähän huolissasi tästä tulevasta mekkalasta, joka sinulla on itsellesi Santa Fessä, New Mexicossa – Kymmenen vuotta Adamusta?" Minun täytyy sanoa, että luulen hänen olevan vähän kateellinen (vähän naureskelua), koska te ette ole järjestäneet mitään hänelle. Niinpä pyydän – hän ei ole paikalla tällä hetkellä – voisiko joku tehdä jotain hänelle, kuten leipoa kakun tai jotain? En minä tiedä. Mutta hän on vähän kateellinen. Nimittäin Tobiaksella oli upeat, isot läksiäiset 10 vuotta sitten. Minulle on tulossa kymmenen vuoden rintamerkki shaumbrojen kanssa olemisesta. Mutta luulen, että hän yritti vain vähän ärsyttää minua. Ylösnousseet mestarit voivat ärsyyntyä. Voimme ärsyyntyä *todella*, mutta olemme *ja*-tilassa, joten voimme olla myös hyvin tyyni ja autuas samaan aikaan.

Mutta hän yritti tavallaan ärsyttää minua ja sanoi: "He aikovat tehdä tämän roustauksen. Nimittäin he menevät ylös näyttämölle ja tekevät pilaa sinusta. Etkö ole vähän huolissasi siitä, Adamus?"

Sanoin: "Miksi he tekisivät sen? Miksi he tekisivät pilaa minusta? Tarkoitan, että voin kuvitella, että he menevät eteen ja ovat vain täynnä ylistystä." (Vähän naureskelua) "Voin kuvitella, että he menevät sinne eteen, ja se on vähän ... minusta tuntuu vähän nololta, mutta he kertovat minulle, miten upeaa työtä olen tehnyt, miten paljon he rakastavat minua, miten minut pitäisi valita Ylösnousseiden mestareiden klubin puheenjohtajaksi ikuisiksi ajoiksi." Minulla on vain 2.000 vuoden keikka täällä – mutta ikuisiksi ajoiksi.

Hän sanoi: "Etkö ole vähän huolissasi siitä?"

Ja sanoin: "Ei, en. En, en ole. Tiedän, että se toimii hyvin."

Ja sitten Kuthumi sanoi: "Minäpä kerron" – on neljä ihmistä, jotka tulevat latomaan ylistyksiä minulle (Adamus naureskelee) – että minä olen viides." (Yleisö sanoo "oho!") Ahaa, ahaa. Siis antakaa hänen olla viides. Sanoin: "Se on ok. Tulet eteen ja, olet siellä", mutta sitten sanoin: "Yksi asia on kiva tässä ajatusjuoksussa: arvaa, kuka saa viimeisen sanan koko tässä konferenssissa. Se olen minä."

Siis aloimme jutella vähän lisää, ja puhuimme shaumbroista, ja Kuthumi teki huomautuksen. Hän sanoi: "Tiedän, että sinulla on haastavaa, koska olen huomannut yhden asian shaumbroissa. He ajattelevat edelleen, että he – ihminen – ovat se, joka työstää Oivaltamista. Miksi niin on?"

Ja tavallaan nauroin ja sanoin: "Se on inhimillistä. Se on inhimillistä."

Ja hän sanoi: "Nimittäin he yrittävät edelleen korjata itseään ja parantaa itsensä ja tehdä itsestään oivaltaneen. Etkö voi tehdä jotain, mikä saa heidät oivaltamaan, etteivät he voi tehdä sitä. He eivät voi. He eivät voi ajatella tietään tähän. He eivät voi raivata tietään tähän. Ainoa asia jonka he voivat tehdä, on kokea se ja sallia se. Se on siinä."

Sanoin: "Tiedäthän, Kuut, se on ..." (Naurua) Olemme epämuodollisia. Ja sanoin: "En tiedä, miten tähdentää se heille. Jatkamme puhumista siitä, ja he kyllästyvät minuun, kun puhun sallimisesta ja

kokemisesta ja energiasta. Mutta meidän täytyy tähdentää heille, etteivät he voi tehdä sitä. He voivat sallia sen", aivan kuten mestari antoi teille juuri hieronnan.

Voisitteko kuvitella, että yritätte hieroa itseänne? No, ensinnäkin teitä pidettäisiin perverssinä, mutta se on vain (muutama naurahdus) – se ei ole kovin tehokasta. Ja sitten se tapa, jolla mestari teki sen, menen sisään – se olisit todella kummallista – osuen todella tuohon energiaan. Ei, te ette voi tehdä sitä, eikä se ole lainkaan teidän vastuunne. Se ei ole. Minun täytyy tähdentää teille siihen liittyen, mihin menemme tästä, ettei valaistuminen ole teidän vastuunne. Ei ole teidän vastuunne tehdä työtä tähän. Voitte kokea sen ja sallia sen, ja se on siinä. Se on siinä.

Tiedän, että jotkut teistä ajattelevat nyt, että siinä on jotain vähän tasapainotonta, että teidän täytyy osallistua ja vaikuttaa kaikkeen tähän niillä asioilla, joita teette tai sanotte tai ajattelette. Ei. Ei lainkaan. Se ei ole teidän vastuunne.

Ja Kuthumi sanoi: "Ajattelin, että sinulta oli ehkä vähän ennenaikaista tuoda lohikäärme hiljattain. Työskentelen shaumbrojen kanssa paljon, ja ajattelin, että se oli suuri hyppy, koska tullessaan tuo lohikäärme on melko raivokas, ja mietin, olivatko monet shaumbrat todella valmiita siihen."

Ja sanoin: "Se on yhtä helvettiä pari ensimmäistä kuukautta", kuten oli, mutta sanoin: "Luulen, että he ovat valmiita. Luulen, että oli sen aika."

Ja Kuthumi myöntyi lopulta. Hän sanoi lopulta: "Luulen, että olit oikeassa tuodessasi lohikäärmeen sisään nyt, pannessasi lohikäärmeen menemään niiden asioiden perään, joihin ihminen ei mitenkään pysty. Ihminen ei voi itse asiassa muuttaa omia uskomuksiaan ja ajatuksiaan. Ihminen ei voi yksin ymmärtää, miten työskennellään energian kanssa. Ihminen ei tietenkään voi antaa anteeksi itselleen, eikä ihminen voi tehdä Oivaltamista."

Ja sanoin: "Mutta he yrittävät ja he yrittävät ja he yrittävät, ja he yrittävät erittäin kovasti, ja he ajattelevat tekevänsä jotain väärin, koska se ei toimi, ja sitten he oivaltavat lopulta, ettei se ole heidän vastuunsa. He lakkaavat yrittämästä, ja he sallivat lopultakin."

Kuthumi sanoi: "Kyllä, ja sinulla on paljon todella kovapäisiä ja jääräpäisiä shaumbroja, paljon heitä."

Sanoin: "Tiedän. Minä perin heidät. He jatkavat yrittämistä ja yrittämistä ja tekevät kovasti työtä siihen, ja he suuttuvat minulle. He eivät koskaan suutu sinulle, Kuthumi, mutta he suuttuvat minulle, ja sitten yhtenä päivänä he oivaltavat: "Ei ole minun, ihmisen, tehtävä tehdä sitä. Minun vastuuni on kokea ja sallia. Kokea se, mitä käyn läpi."" Se on mahtava kokemus, jos pääsette pois tieltänne, jos sallitte. Se on mahtava kokemus.

Teidän tehtävänne ei ole hieroa sisältä, ja puhun tässä ongelmista. Puhun tässä jumiutuneista ja epätasapainoisista energioista. Ei ole teidän tehtävänne mennä mieleen ja yrittää korjata sitä. Te ette voi. Te – ette – voi. Piste. Mutta kuitenkin jatkatte yrittämistä. Kuitenkin jatkatte menemistä sinne. Kuitenkin jatkatte menemistä tuohon mielen viidakkoon ja yritätte selvittää sitä, ettekä te voi. Te ette voi. Ja siksi lohikäärme tuli sisään.

Lohikäärme

Lohikäärme – muuten, käytämme termiä "lohikäärme". Se on ikivanha termi, ja se oli olemassa jo paljon ennen, kuin ihmiset polarisoivat sen otukseksi, jolla on suomut ja siivet ja joka hengitti tulta ja kaikkea muuta vastaavaa. Lohikäärme merkitsee yksinkertaisesti ehdotonta selkeyttä, puhtautta. Sitä se vain merkitsee. Ja voitte kuvitella sen tulta hengittäväksi eläimeksi. Voitte kuvitella sen suklaamurupipariksi. Sillä ei ole merkitystä. Mutta se on ehdotonta selkeyttä, ja se tulee "minä olen" -olemuksesta. Siinä ei ole energiaa. Lohikäärmeellä ei ole mitään energiaa. Ihminen haluaa

ajatella, että sillä on paljon energiaa. Se ei tarvitse sitä. Siihen mitä se tekee, se ei tarvitse sitä, ja se pärjää paremmin ilman sitä.

Lohikäärme on vastuussa sen uudelleensuuntaamisesta, miten työskentelette energian kanssa. Lohikäärme on vastuussa sen kuolleen energian siivoamisesta. Teillä on paljon energiaa, mutta se on kuollutta energiaa. Lohikäärme siivoaa sen. Teitä pyydetään vain sallimaan.

Lohikäärme tulee sisään juuri nyt, koska ette voi korjata mieltänne mielen sisältä. Ette voi korjata biologiaanne kehon tai mielen sisältä tällä hetkellä. Te ette voi.

Te yritätte. Te yritätte antaa anteeksi itsellenne. Te yritätte tehdä kaikkia vastaavia asioita. Se on turhaa. Se ei toimi. Voitte yrittää tehdä itsestänne paremman, eikä se toimi, koska olette tekemisissä hyvin rajoittuneen perspektiivin tai tietoisuuden kanssa. Niinpä tehdessänne sitä laitatte rajoituksia rajoituksiin, ja siksi ette saa mitään. Se on, kuin laskettaisiin yhteen -3 ja -2, mistä tulee -5. Siis se on kuin ihminen yrittämässä korjata omia ajatuksiaan ja omaa kehoaan. Te ette voi.

Tällä hetkellä seuraava merkittävä asia, johon menemme, on elävä keho, vapaa energiakeho. En pidä termistä "valokeho" monista syistä – minusta sitä on käytetty väärin ja manipuloitu – joten käytä sanoja "elävä keho" tai "vapaa energiakeho".

Ali, se korjaa tuon kehon, *jos annat sen*. Ja sinä yrität jatkuvasti ohjata tuota prosessia ja teet sen ihmismielellä, ihmisrajoituksilla ja vanhoilla kaavoilla antaa itsellesi fyysistä kipua, eikä se toimi. Päädyt ihmisraunioksi, jos jatkat yrittämistä. Jos vain sallit, se tapahtuu itsestään. Elävä kehosi, valosi, vapaa energiakehosi, tulee sisään. Mutta kuulet sen nyt, ja palaat kuitenkin suoraan tekemään kaikkea, mitä olet tehnyt aiemmin. Palaat huolehtimaan kehostasi miettien, mitä sinun pitäisi tehdä sille – lääkitystä vai lisäravinteita vai ajattelua. Ajattelu tekee kehostasi vielä huonomman, koska ajattelusi tulee kuolleen energian, vanhan energian paikasta, eikä se toimi.

Salliminen ja kokeminen, se on siinä. Menkää pois tieltänne. Siksi lohikäärme tuli sanoen: "Teen sen puolestasi. Löydän kaikki nuo jutut", koska te ette löydä niitä itse. Ihminen on kätkenyt ne hyvin kauniisti. Ette oivaltaneet, että intensiivinen energia saa ihmisen kääntymään pois polulta. Olisitte jatkaneet ja jatkaneet ja jatkanet päässänne kaikkia noita tavallaan makyö-juttuja. Energia on vain niin intensiivistä. Se on siinä. Lohikäärme kertoo teille sen, tai mestari, miten sitä halutaankin kutsua. Mutta rakas ihminen, tulemme nyt tämän sanomisen kohtaan: "Salli se ja koe se. Ja mene pois tieltäsi."

Kehossanne tapahtuu tällä hetkellä transformaatioprosessi – tarkoitan *juuri nyt*, juuri nyt – joka muuttaa vanhan biologian hyvin, hyvin elegantiksi eläväksi, vapaaksi energiakehoksi. Ja riippumatta siitä, miten paljon yritätte selvittää, miten sähkö pääsee johdon läpi, riippumatta siitä, miten paljon yritätte analysoida sitä, te ette pysty tekemään sitä.

Ensinnäkin, mielenne ei koskaan ymmärrä, mitä tapahtuu tällä hetkellä, ja vaikka se ymmärtäisi, ette voisi vaikuttaa siihen, mitä tapahtuu, insinööriymmärryksellä transformoitumisesta biologisesta dna-pohjaisesta biologiasta todella vapaaseen energiakehoon, joka on täysin teidän. Mieli ei pystyisi tekemään sitä, mutta kuitenkin sitä tapahtuu. Sitä tapahtuu juuri nyt tällä hetkellä. Sitä tapahtuu kaikenlaisilla tasoilla sisällänne, ja sen tapahtumien jatkuu, jos sallitte sen ja koette sen ja lakkaatte ajattelemasta sitä.

Lakatkaa yrittämästä panna sitä tapahtumaan. Ihminen ei pysty koskaan, ei koskaan, tekemään Oivaltamista – ajattelemaan tietään siihen, opiskelemaan tietään siihen tai kurittamaan tietään siihen – *ei koskaan*. Polulla Oivaltamiseen on paljon kuolleita satureita. He ovat niitä, jotka ovat välttämättä halunneet tehdä sen itse, vaikka heidän olisi tarvinnut vain sallia se. Siihen olemme menossa tällä hetkellä.

Olette kyllästyneet siihen, että sallimisesta puhutaan koko ajan, ja se on kuin: "Ai, minä sallin." Sinä et salli. Sinä olet omassa tavassasi. Ja olen pyytänyt lohikäärmettä nyt tulemaan näyttämään sinulle, miten paljon olet omassa tavassasi.

Kuulen tätä koko ajan: "Voi, tiedän sallimisen. Sallin joka päivä", ja minusta olet varsinainen kontrolloiva paskiainen! (Lisää naurua) Sinä et salli. Sinä otat vain tuon sanan, tuon pyhän sanan "salliminen" ja laitat sen mieleesi ja annat mielen manipuloida sitä. Sinä kontrolloit sitä. Sinä otat auktoriteetin siinä. On aika päästää siitä irti.

Suuri peli on käynnissä, mahtava suuri peli, ja vain oivaltakaa, että peli on käynnissä ja sallikaa se ja kokekaa se, mutta lakatkaa yrittämästä kontrolloida sitä. Ja tässä on tuo peli.

Sinisen maa

Jokin aika sitten puhuin tästä tarinasta "Sinisen maa" ([Memoirs of the Master](#)). Oli kerran aika, jolloin kaikilla oli kaikki värit. He olivat tietoisia sinisistä ja keltaisista, ja he menivät leikkimään kaikissa niissä. He leikkivät pinkeissä ja punaisissa ja oransseissa ja kultaisissa ja mustissa ja valkoisissa. He leikkivät joka värissä, mutta he viehättyivät todella sinisestä. Sinisestä tuli tavallaan pakkomielle.

Niinpä jossain kohtaa, no, ihmiset alkoivat muuttua sinisiksi. Heidän talonsa alkoivat muuttua sinisiksi. Ruoho ja – no, taivas oli sininen – melko pian heidän autonsa olivat sinisiä. Melko pian heidän ruokansa oli sinistä, ja kaikki oli sinistä. Taatusti oli pieniä muunnelmia sinisen sävyissä, mutta loppujen lopuksi kaikki oli kuitenkin sinistä. He olivat niin uppoutuneet syvälle siniseen, että melko pian he unohtivat, että oli muita värejä. Ja sitten tietysti heidän lapsensa syntyivät sinisinä, ja ... (vähän naureskelua) Kulkekaa tässä tarinan mukana. Kaikki heidän lapsensa syntyivät sinisinä, ja nämä eivät koskaan tienneet, että oli muita värejä. Eikä muista väreistä ollut kirjoja, koska ne oli heitetty kaikki pois, ja kaikki oli sinistä.

No, oli sininen tehdas, jossa valmistettiin sinisiä peittoja ja sinisiä tyynyjä, ja sitä pyöritti sininen pomo. Ja tämä sininen pomo – voih! – mikä sekasotku. Mikä sekasotku, ja hänellä oli paljon sinisiä työntekijöitä. Mutta hän oli sekasotkussa, koska hän yritti johtaa tätä työntekijäryhmää ja laitteita. Laitteet hajosivat aina, ja työntekijät olivat aina sairaina. Heillä oli masennusta (naurua) (suom. huom. sana "masennus" merkitsee myös "sinistä"). Tiesitte, että se oli tulossa. Tiesitte, että se oli tulossa. Ja heidän kanssaan oli vaikea tulla toimeen ja heitä oli vaikea johtaa, ja pomo oli sinisessä päässään. Tarkoitan ... (vähän kikatusta). Mitä aioit sanoa?

LINDA: Hän mokasi sen! (Suom. huom. "mokata" kuulostaa "siniseltä")

ADAMUS: Hän mokasi sen, aivan (naurua). Häneltä otettiin suihin (yleisö sanoo "voi eiii!"). (Suom. huom. leikkiä samankuuloisilla sanoilla)

LINDA: Ei, vaan sanoin "mokasi"!

ADAMUS: Kanavoin jotakuta siellä takana. En tiedä, ketä teistä. Piiloudutte nyt, mutta ... (Adamus naureskelee) Näette, että pienessä hetkessä sallimista ja nauramista, kun on jokin häiriötekijä – kenties ei elegantti, mutta se oli häiriötekijä – päästätte jotain sisään, annatte jotain tapahtua.

Siis jatketaan tarinaa. Siis sininen pomo oli päässään, eikä hän ollut hyvä johtaja. Hän ei ollut oikeastaan edes hyvä ihminen. Hän tiesi, että kaikki oli hajoamassa, mutta hän yritti pitää sen kasassa, ja hän teki sen aiheuttamalla erimielisyyttä, pitäen kaikki pelkäämässä kaikkia muita ja pelkäämässä itseään, salaten informaatiota tältä ryhmältä ja tuolta ryhmältä. Sen sijaan että hän olisi tuonut kaikki yhteen ja pyörittänyt kivaa pikku sinistä yritystä, hän sai kaikki menemään eri suuntiin. Ja tämä oli huomion kääntämistä pois siitä, että hän oli huono johtaja. Ja asiakkaat

soittivat valittaen heidän sinisistä tyynyistään. Ne olivat repeytyneitä tai rispaantuneita tai ne haisivat pahalle tai mitä ikinä, ja oltiin aina töykeitä. Nimittäin hän opetti asiakaspalvelua olemaan töykeä asiakkaille, ja se oli aivan kamalaa. Hän tiesi, että kaikki oli hajoamaisillaan, mutta hän kieltäytyi myöntämästä sitä. Hän tiesi, että kaikki oli tulossa loppuun, että hänen suuri sininen teeskentelynsä oli lopussa.

Hänen identiteettinsä oli kiinni siinä, että on pomo, johtaja, kontrolloi kaikkea, tekee kaiken, tekee työtä. Hän teki pitkää päivää, koska sitä siniset johtajat tekevät – hän teki pitkää päivää pitääkseen asiat pyörimässä, mutta hän tiesi, että jokin meni kamalasti pieleen. Kaikki oli tulossa loppuun.

Ja sitten yhtenä päivänä ovelle ilmestyi mystinen vieras, ja sinisestä johtajasta tämä vieras vaikutti siniseltä, mutta pomo oppi myöhemmin, ettei se ollut lainkaan sininen. Se oli itse asiassa hyvin kirkas. Tämä mystinen vieras ilmestyi ovelle yhtenä päivänä ja sanoi: "Otan homman haltuuni."

Sininen johtaja sanoi: "Kuka helveti sinä olet?" ja tämä sanoi: "Olen tri Agone, ja otan asiat haltuuni täällä. Ja ensimmäisenä räjäytämme tämän tehtaan."

No, se tapahtui. Tri Agone tuli sisään, räjäytti koko tehtaan, ja kun hän teki sen, tämä räjäytti yhtäkkiä sen tiukan energiakudelman, joka piti kaiken sinisenä ja joka piti kaiken pienenä ja rajoittuneena. Se räjäytti sen kaiken, ja tietysti sininen pomo oli tyrmistynyt. Hän oli vastuussa tehtaan kontrolloinnista, ja yhtäkkiä se räjäytettiin. Se oli kokonaan poissa.

Ja kun hän käveli raunioissa, savuavissa sinisissä raunioissa, hän katsoi alas ja näki jotain hyvin hämmästyttävää. Se oli pieni pilkku kultaa. Ensin hän luuli näkevänsä harhoja, keksivänsä sen, mutta sitten hän näki jotain, mikä näytti pieneltä palalta vihreää, ja jotain muuta, pienen palan punaista. Ja hänen mieleensä juolahti, että koko tämän ajan kun hän ajatteli johtavansa ja pyörittävänsä sinistä tehdasta, hän oli todellisuudessa vain rajoittanut asioita, pitänyt asiat vain ahtaina, rajoittuneina ja sinisinä. Ja vaadittiin tätä mystistä vierasta tulemaan tuhoamaan kaiken, mutta sininen pomo istui siinä ja oivalsi, että itse asiassa ainoa asia joka tuhottiin, olivat nuo rajoitukset. Ainoa asia joka tuhottiin, oli koko se uskomus, koko se kontrollointi, koko se ajattelu, että "minun täytyy tehdä se."

Kun hän jatkoi kävelyä raunioiden keskellä, hän oivalsi, että oli valikoima värejä. Ja sitten hän meni etsimään tri Agonen ja sanoi: "Miten laitamme tämän takaisin yhteen niin, ettei minun tarvitse kontrolloida kaikkea, että kaikki pyörii vain itsestään ja on myriadeja värejä. On kaikki värit. Miten tuomme kaikki värit takaisin tähän Sinisen maahan?"

Tri Agone sanoi: "Se tulee takaisin luonnostaan. Sinun ei tarvitse tehdä mitään. Haluan sinun vain istuvan tässä ja katsovan, mitä tapahtuu. Siinä kaikki. Tarkkaile vain sitä, katsele sitä, mutta mene pois tieltä, koska se tapahtuu." Ja se tapahtui.

Sininen pomo ei yhtäkkiä ollut enää pelkästään sininen. Värit muuttuivat. Hänessä oli monia värejä tuossa kohtaa, ja muutama ihminen siellä täällä alkoi huomata: "Hänessä on värejä. Hänellä on tietysti siniset farkut, mutta hänellä on valkoinen paita ja sininen hattu ja vihreät kengät." Eivätkä kaikki, eivät kaikki, mutta enemmän tai myöhemmin he alkoivat oivaltaa, muutama siellä ja muutama täällä, ja sitten enemmän ja enemmän ja enemmän, ja yhtäkkiä syntyi muutama vauva, jotka eivät olleet sinisiä.

Ihmiset ajattelivat ensin, että se oli hyvin kummallista, hyvin outoa, mutta vauvoja syntyi ja he olivat monivärisiä. Ja koko tämä muutos pyyhkäisi Sinisen maan yli, eikä kestänyt paljon pidempään, että kaikki tuli takaisin elävään energiaan, täyteen väriin. Ja vaikka sinisellä pomolla oli vaikeaa päästää irti ja hän vihasi tri Agonea – tavaan sen teille d-r-a-g-o-n-e (vähän naureskelua) (suom. huom. "tri Agone" = "lohikäärme"); minun ei olisi pitänyt näyttää sitä teille, minun olisi pitänyt antaa teidän arvata itse, mutta meillä on vain muutama arvokas minuutti jäljellä – hän kiitti hyvää tohtoria.

Hän kiitti tohtoria ilmestymisestä ja koko tehtaan tuhoamisesta. Kyllä, lohikäärme, tohtori. Joo. Meidän ehkä tarvitsee ... Meillä ei ole niitä kapistuksia, joille kirjoitetaan. Joo, vain "lohikäärme".

Tätä tapahtuu teille tällä hetkellä. Kaikki räjäytetään. Seiskää vain vieressä, tarkkailekaa, katselkaa ja oivaltakaa, että se on mitä suurin lahja. Pääsette pois Sinisestä maasta. Yrititte kamppailla sen kanssa, yrititte johtaa sitä, yrititte valvoa kaikkia noita aspekteja ja yrititte kontrolloida niitä. Se oli kaaosta. Se oli sekasotkua. Sen oli aika mennä.

Laitetaanpa vähän musiikkia ja päätetään päivä merabhilla. Päätetään päivä pienellä trin Agonen tulemisella sisään juuri nyt. Voi, hän tulee.

Miksi te olette ensimmäisiä

Himmennetään valoja, ja no, en tiedä, kutsunko tätä merabiksi, mutta meillä on jotain tässä.

(Musiikki alkaa)

En voi korostaa tarpeeksi teille kaikille, miten tärkeää on vain sallia ja kokea.

Ihminen ei ole vastuussa valaistumisestaan tai valokehostaan. Se ei ole vastuussa intuitiostaan. Se ei ole vastuussa myöskään uudesta suhteestaan energiaan. Puhumme siitä vielä, keskustelemme yksityiskohdista, mutta ihminen ei ole vastuussa siitä.

(Tauko)

Mietin, tuonko tämän asian esiin nyt, ennemmin vai myöhemmin. Mietin, tuonko sen esiin vai en. Mutta annetaan palaa. Miksi pidätellä?

(Tauko)

Minulla on termi, jota käytän teistä, shaumbroista. Se on itse asiassa tavallaan hellittelysana, mutta ette ehkä ajattele ensin niin.

Laitetaan vähän lisää musiikkia. Tarvitsen joitain lievittämään räjähdystä tässä (vähän kikatusta).

Kutsun teitä "Atlantiksen päänpaukuttajiksi" (naurua). Kyllä, oikeasti kutsun. Voi, hyvästä syystä. (Suom. huom. sana tarkoittaa myös mm. hevimusiikin esittäjää tai kuuntelijaa, omalaatuista henkilöä)

(Tauko)

Oli aika, jolloin mieli ei hallinnut ylimpänä. Oli aika, jolloin Sinisen maa ei ollut ainoastaan sininen. Se oli monia asioita. Oli aika, jolloin mieli ei kontrolloinut kaikkea, rajoittanut kaikkea.

Mukaan tulivat, no, päänpaukuttajat, ne jotka ottivat energiaa, paljon todella voimakasta energiaa, ja laittoivat sen ihmisten mieliin niin, että se välitettiin heidän lapsilleen ja näiden lapsille, välitettiin sukupolvelta toiselle.

Energiat olivat niin voimakkaita mielelle, että se sai mielen tulemaan siniseksi. Vaikka kaikki muutkin värit olivat siinä, mieli pystyi havaitsemaan vain sinisen.

Ja te joita kutsun Atlantiksen päänpaukuttajiksi, olitte niitä, jotka olivat iso osa tätä työtä. Se ei ollut pahanilkistä. Sitä ei tehty pahalla aikomuksella. Se tehtiin yrityksenä tehdä meistä kaikista, no, yksi yhteisö mielen avulla, yhdenmukaisuuden avulla.

Mutta loppujen lopuksi se ei aiheuttanut ainoastaan mielen ylifokusoitumista, vaan se aiheutti myös vahvan uskon erillisyyteen – melkein sellaisen uskon erillisyyteen, ettei sitä voinut pyyhkiä koskaan pois – uskon erillisyyteen itsestä, omasta kehosta, omasta hengestä. Nuo voimakkaat energiat jotka laitettiin ihmisten mieliin. Ja muuten, se ei vaatinut paljon. Se ei vaatinut paljon. Ei tarvinnut käydä kaikkien luona Atlantiksella. Se ei vaatinut paljon, mutta se sai kaiken muuttumaan siniseksi.

Sitä kai voitaisiin kutsua ykseydeksi. Minä kutsun sitä äärimmäiseksi rajoittuneisuudeksi ja erillisyydeksi.

Päänpaukuttajat olivat niitä, jotka menivät luomaan tämän erillisyyden, rajoittuneisuuden, ja ihmiset ovat siitä lähtien eläneet sen kanssa. Muuten, se palveli tarkoitusta. Se oli "minä olen" -olemuksen kokemus olla erillään.

No joo, "minä olen" -olemus halusi kokea sen. Se ei halua kokea ainoastaan koko itsensä, vaan se haluaa kokea myös erillisyyden.

Siis tavallaan te päänpaukuttajat teitte kai upean asian – loitte kauniin erillisyyden. Mutta se oli melkein sinetöity sisään, ja on vain yksi asia, joka voi avata sen, ettekä se ole te. Se ei ole ihminen. Se ei ole teidän ajatuksenne. Ajatuksenne tulevat sinisemmiksi ja sinisemmiksi, kun yritätte murtaa tuon esteen. Te ette voi tehdä sitä.

Te ette voi tehdä sitä. Mutta tämä mystinen vieras ilmestyy, tämä tri Agone, lohikäärme. Se tekee sen.

Kyllä, voitaisiin väittää filosofisesti, että se olette te, mutta realistisesti se ei ole ihmisenne, joka tulee sisään.

Tarinassa sinisestä pomosta joka yrittää kontrolloida kaikkea, mutta tietää kaiken hajoavan, lohikäärme tulee sisään ja no, repii asiat kappaleiksi.

Lohikäärme tuo teidät takaisin elävään energiaan, koska silloin kun kaikesta tuli sinistä, energiasta tuli paksua, tiivistä – melkein kuin se ei olisi ollut enää elävää.

Lohikäärme tulee räjäyttämään sen kaiken, jotta energia elää taas.

Siis rakkaat Atlantiksen päänpaukuttajat, te kaikki, katsokaa, mitä teitte.

(Tauko)

Teidän täytyy olla ensimmäisiä, jotka käyvät läpi tämän – kutsuaan sitä henkiseksi poluksi tai joksikin vastaavaksi. Teidän täytyy olla ensimmäisiä, jotka käyvät sen läpi, koska te olette niitä, jotka alun alkaen maalasitte kaiken siniseksi.

Se on teidän mintohimonne. Se on juuri siinä.

Vedetäänpä syvään henkeä yhdessä.

Sinä, rakas ihminen, sinun tehtäväsi on kokea ja sallia. Se on siinä.

Anna lohikäärmeen tulla sisään ja tehdä se työ. Anna itsesi palata takaisin elävään energiaan. Anna itsesi muuttua sinisestä koko värikirjoon, joka on aina ollut siinä, ja sitten uusiin väreihin joita tulee sisään. Mutta ole kiltti, ja lakkaa yrittämästä tehdä se itse.

Lakkaa yrittämästä kontrolloida sitä ja pyörittää sitä ja ajatella tietäsi sen läpi. Sinä *et voi*.

Haluan sinun todella katsovan sitä. Katso itseäsi, rakas ihminen. Et voi tehdä sitä. Et voi antaa anteeksi itsellesi, etkä voi muuttaa tehokkaasti itseäsi.

Mutta voit sallia ... ja sitten antaa itsesi käydä läpi sen kokemuksen, millaista se oli. Se on siinä.

Vedetäänpä syvään henkeä yhdessä tämän päivän loistavassa kauneudessa.

Rakkaat Atlantiksen päänpaukuttajani, älkää tunteko syyllisyyttä siitä. Se on ... Ottakaa vain vastaan anteeksianto. Älkää nyt pakottako itseänne kärsimään sen tekemisen vuoksi. Selitän enemmän tätä tulevaisuudessa – tavallaan sitä, mitä tapahtui ja miten saamme sen ei-tapahtumaan.

Vedetään kunnolla syvään henkeä yhdessä.

Vielä viimeinen kommentti tälle päivälle. Tekisikö joku jotain Kuthumin kunniaksi, kiitos? (Vähän naureskelua) Hänestä tuntuu niin kurjalta.

Tämän myötä, rakkaat ystäväni, minä olen mitä olen, Adamus, rähinöivän päänpaukuttajaryhmän palveluksessa (joku huutaa "vu-huu!", ja yleisö taputtaa).

Ja muistakaa, että kaikki on hyvin koko luomakunnassa. Kiitos. Kiitos.